Doğan Kardeş

Ekim 1965 ★ 125 Kuruş

Mehmet Ali'nin Akşamsefası

SELMA

İKİZLER

LİMANDAKİ BU GEZİNTİ ÇOK HOŞUMA GİTTİ DOĞRUSU.

İYİCE YORULMUŞTUK, ÇUVALLARA OTURMAKLA AKILLILIK ETTİK DOĞRUSU!..
İHRAÇ
İHRAÇ MALI
İHRAÇ MALI

A! Aaa! HAVALANIYORUZ!..
İMDAAT!
İHRAÇ MALI
İHRAÇ MALI
İHRAÇ

SIKI TUTUN!
NEREYE GİDİYORUZ BÖYLE? İMDAAT!

YİNE İNİYORUZ?!..

TELÂŞLANMAYIN! AŞAĞI İNİP SİZİ DIŞARI ÇIKARACAĞIZ! MALLARLA BİRLİKTE SİZİ DE İHRAÇ ETMEĞE NİYETİMİZ YOK!..
İHRAÇ
İHRAÇ
İHRAÇ
İHRAÇ MALI

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Sayı : 559 Ekim 1965

•

Kuruluşu: 23 Nisan 1945

Fiatı: 125 kuruş

•

Aylık çocuk dergisi ✶ Sahibi: Kâzım Taşkent ✶ Umumi Neşriyat Müdürü: Vedat Nedim Tör ✶ Yazı İşlerini Yöneten: Orhan Tercan ✶ Tercüme: Gülen Olut ✶ Resim: İbrahim Ersaraç ✶ Yazı İşleri Bürosu: Galata Kuledibi, İlkbelediye Caddesi, Küçükhendek sokağı No. 27, Kat 1 ✶ Mektup adresi: Posta Kutusu 217 Beyoğlu ✶ Yazı İşleri için telefon: 49 01 00 — 44 05 39 ✶ Abone, posta ve banka havaleleri ve her türlü siparişler, Divanyolu Klodfarer Caddesi No. 7 de Doğan Kardeş Yayınevine yapılmalıdır ✶ Yayıneyi ile mektuplaşma adresi: P. K. 1146 İstanbul ✶ Yayınevi telefonu: 27 34 54 ✶ Abone şartları: 12 sayı hesabiyle yıllık 10 lira ✶ Yurt dışı iki misli ✶ Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir ✶ Gelen yazılar, resimler basılsın basılmasın sahibine geri verilmez ✶ Basıldığı yer: Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş. Basımevi

Dergimiz «Basın Ahlâk Yasası» na uymayı taahhüt etmiştir.

Doğan Kardeş Dergisi ve kitapları
YAPI ve KREDİ BANKASI
nın kültür hizmetlerinden biridir.

Bizler Cumhuriyetin çocuklarıyız

En büyük bayramımızı kutlamak için, 29 Ekimi sevinçle bekliyoruz. O gün, Cumhuriyetimiz tam 43 yaşına basacak. Cumhuriyet, İstiklâl Savaşını kazanan Türk ulusuna, Atatürk'ün en kutsal armağanıdır. Canımız gibi sevelim ve koruyalım bu armağanı.. Anlamını iyice kavrayalım onun. Cumhuriyet, bir ulusun kendini dilediği gibi yönetmesidir, bağımsız ve hür olmasıdır, insanca yaşamasıdır, yükselmesidir.
29 Ekim, selâm sana!

★ ★ ★

Yeni Yarışmamıza Hepimiz Katılalım!

Kardeşlerimiz arasında yeni bir yarışma daha açtık: «Kitap Tanıtma Yarışması».
Yarışmaya katılmak için:
1 — Doğan Kardeş Yayınları arasında en çok beğendiğimiz bir kitabı seçeceğiz.
2 — Bu kitabı, öyle uzun uzadıya değil, kısaca ve düzgün bir dille tanıtacağız ve niçin beğendiğimizi anlatacağız.
3 — Yazdıklarımızı, Aralık ayının sonuna kadar (Doğan Kardeş, P. K. 217, Beyoğlu) adresine göndereceğiz.

Mehmet Ali Akşamsefası

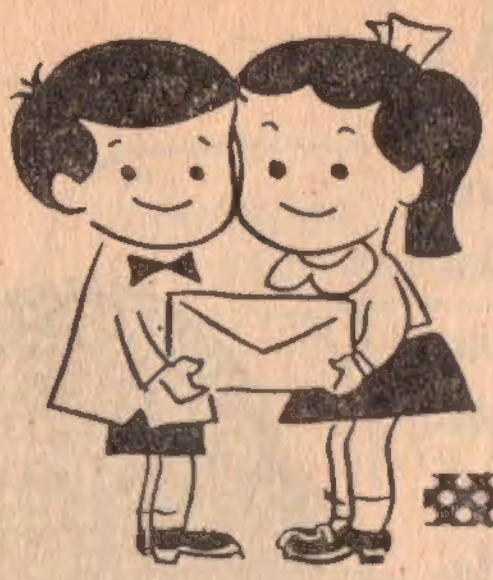

DOĞAN KARDEŞ postası

Sevgili Doğan Kardeş,

Ben senin dört yıldır abonenim. Göztepe Harun Reşit İlkokulunda okuyorum. Kitaba karşı büyük bir ilgim var. Senin kitapların arasında «Binbir Gece Masalları, Halime, Gümüş Kanat, Dede Korkut Masalları, Leylek Dede ve Gri Şapkalı Adam»ı okudum ve çok sevdim. Gelmeni her ay dört gözle bekliyorum. Hoşça kal, Doğan Kardeş..

NİHÂL LÂTİFİ

☆

Nihâl Kardeş,

Önce, seni kutlarım. Değerli yayınları ilgiyle izlediğin için. Biliyorsun, yeni bir yarışmamız daha var: «Kitap Tanıtma Yarışması». Bu yarışma tam sana göre. Okuduğun Doğan Kardeş kitaplarından birini, kısa ve güzel bir Türkçe ile bize anlatırsan, belki de derece alabilirsin..
Gözlerinden öperim.

DOĞAN KARDEŞ

Sevgili Doğan Kardeş,

Ben senin Ankara'dan bir okuyucunum. Ortaokulun ikinci sınıfındayım. Seni Ocak ayından beri alıyorum. Bu kadar geciktim diye bana kızma sakın!. Hemen hemen bütün dergileri denedim. Sonunda sende karar kıldım. İhtiyacım olan her şey var sende. Diyebilirim ki, benim ikinci okulumsun. İki şiirimle yarışmaya katılıyorum. İnşallah gecikmemişimdir. Sonsuz sevgilerle.

MİNE DEMİRBAŞ — ANKARA

☆

Sevgili Mine Kardeş,

Beni övgülerinle desteklediğin için teşekkürler. Ancak, bu övgülerin yanısıra, beğenmediğin veya eksik bulduğun yanlarımı da bildirmeni isterdim. Bir daha yazarsan, bunu senden beklerim. Şiirlerin vaktinde geldi. Üstün başarılar dilerim.

DOĞAN KARDEŞ

Sevgili Doğan Kardeş,

Ben senin İstanbul'lu bi okuyucunum. 12 yaşındayım. Sana ikinci mektubumu yazıyorum Adresini doğru yazmadığım için, ilk mektubum sana gelmemiş olacak.

Daha küçük yaşlarımda, şiir yazmaya çok hevesliydim. Sonra bu hevesim körlendi. Fakat, öbür kardeşlerimin şiirlerini yayınladığını görünce yeniden kaleme sarıldım. Gelecek ay seni heyecanla bekliyeceğim. Hoşça kal, sevgili Doğan Kardeş.

SEMİRE ÇILGIN — İSTANBUL

☆

Sevgili Kardeşim,

«Orman» adlı şiirini okudum. Doğrusunu istersen, pek beğenmedim. Konusu oldukça yıpranmış. Anlatımı eskimiş... Yerinde olsam, kendi yaşadığım bir olayı, bir duyguyu, bir düşünceyi seçer ve onu canlı, güzel bir türkçe ile dile getirmeye çalışırdım. Ne dersin?

DOĞAN KARDEŞ

Sevgili Doğan Kardeş,

Biz üç kızkardeşiz. Ben ortaokulun ikinci sınıfındayım. Ablamın ilkokula başladığı yıldan beri seni okuyoruz. Uzun süredir seninle tanışmak istiyordum. Sana bir yazımı gönderiyorum. Adı «Anadolu'da Bir Çoban Çocuğu» Bu yazımı basarsan çok sevineceğim. Cevabını bekliyorum. Selâmlarımla.

SERPİL SÖNMEZ — İZMİR

☆

Sevgili Serpil Kardeş,

Seninle tanıştığım için sevinçliyim. Yazını okudum. Birçok kardeşimin olduğu gibi, senin de eksiğin, içinde gerçeklere dayanmayan bir olayı yazmak. Başarılı yazar olmak için gerekli olan şey, bence, yaşadığını yazmaktır. Türkçeni de geliştirmen şart. Hikâyeni basmamam seni incitmemeli. Başka yazılarını merakla bekliyeceğim. Sevgilerimle.

DOĞAN KARDEŞ

Yeni yarışmamızla ilgili bir soru

Bir kardeşimizden aldığımız mektupta şöyle bir soru var:

«Ya ben bir değil de birkaç kitabı birden sevmişsem ne olacak?»

Doğan Kardeş: **Ne olacak, onların da adını bildirecek ve niçin beğendiğini yine kısaca ayrı ayrı yazacaksın.**

Bu yarışmaya ne kadar çok kardeş katılırsa ben de o kadar sevineceğim.

Akşamsefası

Doğan Kardeş'in SEÇTİKLERİ

Güzel yazılardan bir demetcik

Geçen ay beni okuyanların gözünden kaçmamıştır herhalde. Kardeşlerime iki yeni sayfa hazırladım. Adı: «Doğan Kardeş'in Seçtikleri» Güzel yazı yazmak, yarışmalarda başarı kazanmak istiyorsak, bu yazılardaki tatlı Türkçeyi örnek alalım kendimize. Ama, kopyacılık etmeyelim!

Güz türküsü

Size mi öyle gelir? Yoksa gerçekten öyle midir? Kesin olarak bilemezsiniz. Ağaçların bağların meyveli zamanlarında gördüğünüz yeşilleriyle, hasattan sonraki yeşilleri arasında bir değişiklik farkedersiniz. Bağ bozumu, bademlerin, cevizlerin çırpılması, tütünlerin köklenmesi, çok kısa aralarla birbiri ardından gelir. Bozulan bağların, çırpılan ağaçların yeşilleri daha bir kararır, keyfini yitirmiş gibi durur. Bağlar arasında nadasa hazır, çıplak, boz renkli tütün tarlaları bu görünüşe daha da hüzünlü bir renk katar. Gökte el kadar bir bulutun görünmediği günlerde bile, beklenen bir yağmurun sıkıntısı, bir gölge gibi ovanın üstünde dolaşır.

Bir deve kolunun çanı havada uzun zaman vurur.

Tek atlı bir yük arabasının, uzaklarda bir yerde, bozuk bir yolun taşlarına çarpa çarpa ilerlediği duyulur.

Aştığınız küçük bir tepenin gerisinde, kekik kümeleri arasından, birkaç adım önümüzden, bıldırcın, üveyik sürüleri havalanır.

Yükseklerden çağırışarak geçen bir yabani ördek sürüsü, bir turna dizisi, çoktandır etrafınızda leylekleri, kırlangıçları görmediğinizi hatırlatır. Bütün yaz yakınlarınızda bir yerde öten saka kuşları, isketeler vardı! Bu sonbahar öğleden sonrasının duygulu

sessizliği yavaşça kulağınıza fısıldar gibidir: «Onlar da gitti!»
İlk bulutlar yükseklerden uçar geçer. Eylül sonlarına doğru, bir ikindi üstü hava kapanır, tekrar güneş açtığı zaman, yol kenarlarındaki küçük çukurlarda, göğün yıkanmış paklanmış maviliğini yansıtan, su birikintileri vardır. Birkaç gün sonra kesiklere düşen tohumlar çatlayıp yeşermiye başlar.

Bağlarına yazlığa çıkanlar, ilk yağmurdan önce kasabaya göçmüşlerdir. Onların ardından kırmandallarını boşaltan tütüncüler çardaklarını söker. Kasabada oturacak evi olmayan yarıcılar, aylıkçılar bağ sahiplerinin ardından yazı geçirdikleri çardakları bırakıp, onlardan boş kalan bağ kulelerine geçerler. Tarlasında zeytini olanlar, kızılkuru dedikleri, zeytinlerin olgunlaşmadan yere düşen tanelerini ellemek için, göçlerini geciktirir.

Bağ yollarının devamlı yolcuları bu yarıcılar, aylıkçılar, üç beş ağaç zeytin sahibi küçük ekicilerdir artık. Bunların dışında bir kır bekçisiyle selâmlaşırsınız. Kızılkuruların düşmeye başlamasiyle, omuzlarında boş kükürt torbaları, kırlara yayılan, küçük zeytin hırsızları sizin kim olduğunuzu uzaktan kestirmiye çalışırlar.

Sabahın erken saatlerinde, bir de ikindi üstü, bir arada ilerliyen ikili üçlü başka çocuk guruplarıyla da karşılaşırsınız. Siyah önlüklü, beyaz yakalı, kaba papuçları kabaralı, ilkokul çağında örgülü saçlı kızlar, yaşlarından üç dört yaş büyük görünen oğlanlar. Ellerinde okuma kitapları, incecik defterleri, her sabah damlarından küçük adımlarıyla, en az üç çeyrek, bir saat çeken kasaba ilkokullarına iner, her ikindi üstü damlarına* dönerler..

NECATİ CUMALI

* Dam, Ege bölgesinde bir çeşit kır evine verilen addır.

ŞEHRİN ÜSTÜNDEN GEÇEN BULUTLAR

Bakıp imreniyorum akınına
Şehrin üstünden geçen bulutların.
Belki gidiyor onlar yakınına.
Rüyamızı kuşatan hudutların...

Evler, ağaçlar, sular, ben ve bu an,
Sanki bulutlarla bir akıyoruz.
Onların hevesine uyaraktan,
Cenup ufuklarına bakıyoruz.

Biz de hafif olsaydık bu rüzgârdan,
Yer alsaydık şu bulut kervanında;
Güzelce ve yeniye doğru koşan
Bu sonrasız gidişin bir yanında

Dağlara, denizlere, ovalara
Uzansaydık yağarak iplik iplik:
Tohumları susamış tarlalara
Bahar, gölge ve yağmur götürseydik...

Bakıp imreniyorum akınına
Şehrin üstünde uçan bulutların;
Gidiyorlar gidiyorlar yakınına
Rüyamızı kuşatan hudutların...

AHMET MUHİP DRANAS

O da bir çocuktu..

Dr. Albert Schweitzer (1875-1965)

Belki hepimiz okuduk ya da duyduk, Doktor Schweitzer'in (Şvaytzer okunur) öldüğünü. Çağımızın en büyük insanlarından biri olan Albert Schweitzer, yoksul bir köy papazının oğluydu. Onun küçücük yüreği iyilik, insan sevgisi ve öğrenme isteğiyle kaynıyordu. Küçük Albert, böylesine bir yürek taşıdığı için, yıllar sonra büyük bir bilgin, ünlü bir yazar, değerli bir müzisyen olacaktı. Ama, Dr. Schweitzer'i örnek insan yapan, bilginliği, yazarlığı, müzisyenliğinden çok, insanlara duyduğu sonsuz sevgiydi.

Örnek bir insandı...

Doksan yıllık ömrünün yarısından çoğunu, Afrika'nın göbeğinde yaşayan, salgın hastalıkların, doktorsuzluğun, açlığın kavurduğu zavallı zencilerin içinde, onlara yardım etmekle geçirdi. O, yardımına koştuğu insanların acılarını dindirdiği ölçüde mutlu olan bir insandı. Onun sıcak yüreği, yalnızca insanlar için değil, «dört ayaklı dostlarım» dediği hayvanlar için de çarpardı.

İşte size, yedi yaşındaki Albert'in başından geçen bir olayın tatlı hikâyesi...

"Hiç öldürmeyeceksin,,

ALSACE'TA, Gunsbach köyünde erken bir pazar sabahıydı. İlkbaharın çiğ mavi semasında gün doğuyor, incecik bir ay yavaş yavaş kayboluyordu. Biraz sonra neşe saçan güneş, kulesi göğe doğru yükselen kilisenin etrafına kümelenmiş, alçacık kara evleri ışığa boğdu.
Bu güneş, büyükleri evlerinden çekip çıkaramamıştı; caddeler tam bir pazar günü huzuru içindeydi.
Birden köy papazının evinin kapısı açıldı ve yedi yaşında küçük bir çocuk usulca dışarı çıktı. Bu, papazın büyük oğlu Albert'di. Bir an gözle-

rini güneşte kırpıştırdı. Sonra, kuvvetli küçük yumruğunu, karma karışık sert ve siyah saçlarının arasında gezdirdi, uykunun izlerini silmek için göz kapaklarını oğuşturdu, zeki yüzünü aydınlatan, rahat ve mesut bir tebessümle gülümsedi.

Peki, o gün olağanüstü ne vardı? Onu hangi sevinç bekliyordu? Evet, pazardı. Annesiyle, babasiyle, ablası Louise'le, küçük erkek ve kız kardeşleriyle kiliseye gideceklerdi. Org'dan daha güzel hiç bir şey yoktu dünyada. Bu org, büyük babadan kalma, babasının akşam üstleri çaldığı, Louise'in ve onun hiç kımıldamadan dinledikleri eski piyanoda onun parmaklarının altından çıkan sesler o kadar güzel değildi. Fakat iki eliyle çaldığı notalar birbirine o kadar iyi uyardı ki, kalbinde küçücük acı gibi bir şey hissederdi, o kadar güzeldi. Fakat orgun sesi daha da güzeldi. Bu fevkalâde âlette hangi yaşta çalışabileceğini öendi kendine soruyordu.

Albert, düşüncelerinin burasındayken. yakından tanıdığı bir ses duydu ve arkadaşı Henri'nin dar sokaktan indiğini gördü. Bir atlayışla ona ulaştı.

— Günaydın, Henri! Oynayacak mıyız? Âyinden önce vaktimiz var.

Henri, ıslığı kesti, yokuşta dikildi, kocaman bir yaramaz çocuk hareketiyle kasketini arkaya attı ve daha küçük olan arkadaşına razı olmuş bir eda ile tepeden baktı.

— Oynamak mı? Yok! Daha eğlenceli bir şey yapacağız. Sapanını getirdin mi bâri? Yani, Rep tepesine çıkıp kuş vuracağız.

Albert irkildi, fakat başıyla, evet, dedi ve arkadaşını hemen hemen şuursuzca köyün dar sokaklarından sonra tarlaların, sebze bahçelerinin ve bağların arasından Rep tepesinin ağaçlıklı yamaçlarına bükülen sarp keçi yolunda takip etti.

Henri ne demişti? Kuş vurmak mı? Ne korkunç şey! Hayır! Şimdiye kadar hiç bunu yapmaya cesareti olmamıştı ve muhakkak ki, bugün de artık cesaret edemezdi.

Albert, arkadaşının arkasında ufacık hızlı adımlarla yürürken, kendi kendine isyan ediyor ve eli cebinde sapanının lâstiğini kurcalıyordu. Düşündüğünü Henri'ye söylemek cesaretini, ah, bir bulsaydı: Zavallı küçücük kuşları öldürmek ne alçaklaıktı! Fakat Henri muhakkak gülerdi. Ona gülünç şekilde küçük ve korkak olduğunu anlatmak için de, dönüp bir bakacaktı: Korkak! İşte bir çocuk için en kötü şey.

Albert, tükürüğünü bir kaç defa yuttu. Düşüncesi gittikçe hararetleniyordu. Hayır, korkak olamazdı, onun gibi yedi yaşında koca bir mektepli... Ve sonra önlediği göz yaşları boğazında kocaman bir düğüm olurken, o durmadan yürümeye devam etti.

Rep tepesine gelmişlerdi. Çıplak dallarını ilkbaharın parlak semasına doğru uzatan büyük bir meşenin yanında durdular. Bir alay kuş, dallara konmuştu. Sabahın bu erken saatinde ne güzel ötüşüyorlardı. Yaklaşan bu iki insan yavrusundan katiyen korkmuyorlardı.

Albert bir kere daha tükürüğünü yuttu. Şimdi düşündüğünü arkadaşına söylemeliydi. Ona kuşların kendi arkadaşları olduklarını ve onlara taş atamıyacaklarını söylemeliydi. Fakat, tam bu sırada, Henri'nin tıpkı bir Kızılderili gibi, ağacın altına daldığını ve sapanına kocaman bir çakıl taşı yerleştirdiğini gördü. Albert, onun hükmedici bakışı önünde başını eğmek zorunda kaldı. Çarçabuk ve ne yaptığını pek bilmeden, onu taklit etti, yerden bir çakıl taşı aldı kendi sapanına yerleştirdi.

Fakat ne kadar üzülüyordu! İçten gelen bir ses, ona durmadan fena hareket ettiğini söylüyordu.

— Her halde yan tarafta nişan alırım diye, kendini avutmaya çalışıyordu.

Fakat tam o anda olağanüstü bir şey oldu. Bu güneşli ilkbahar sabahı, çan sesleriyle doldu taştı. Sanki Tanrının ulu sesi, küçük Albert'i durdurmuştu. Aşağıda, köyde çanlar çalıyordu. Bu, kuşların ötüşüne karışan her zamanki, âyin başlamadan bir saat önceki çağırıştı. Albert, derhal çakıl taşını attı ve sapanını elinden fırlattı. Sonra öyle kuvvetle bağırmaya ve o şekilde hareketler yapmaya başladı ki, şaşkına dönen kuşlar, her tarafa uçuştular ve bir tanesine bile Henri'nin taşı değmedi.

Albert, hiç bir zaman bu kadar mesut olmamıştı. Henri, tabiî, onu korkakların korkağı diye payladı. Fakat Albert, tek bir söz söylemedi. Arkadaşına arkasını döndü ve sevinç içinde köye giden yokuşu sıçrayarak indi. Çanlar da durmadan ayni şeyi söylüyordu:

«Asla öldürmeyeceksin! diyordu. Hiç öldürmeyeceksin!»

(T. F. Dahl'dan çeviren

Pervin Esenkova)

Mehmet Ali Akşamsefası

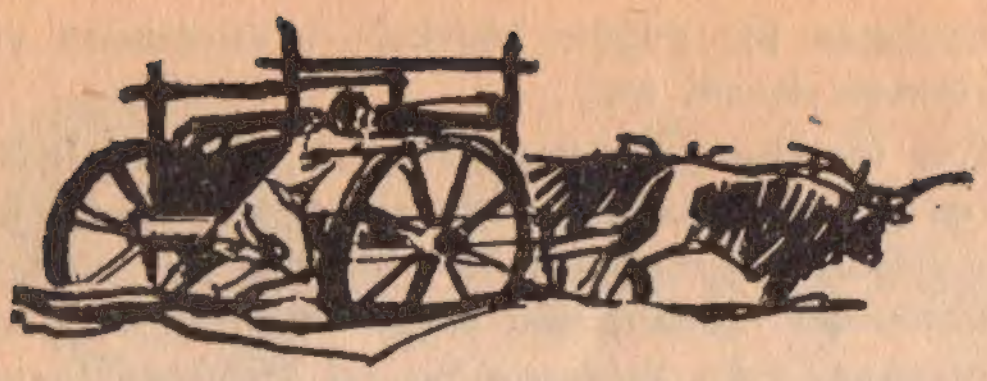

Çalışmayanlara yardım yok!

Çok eski devirlerde, eski Romalılar zamanında, bir adam, bir gün, oturduğu kasabadan Roma'ya mal götürüyormuş. Şehre girerken, nasıl olmuşsa arabası çamura saplanıvermiş. Arabaya koşulu öküzler uğraşmışlar, uğraşmışlar ama arabayı yerinden bile oynatamamışlar. Adam oturduğu yerden başlamış Tanrılara yalvarıp yakarmaya. Bir ara Yarı Tanrı Herkül'den de hayvanlara güç vermesini istemiş. Bu sırada, Herkül avdan dönüyormuş. Arabanın çamura saplandığını görerek durup seyretmeye başlamış. Adamın kendisine de dua ettiğini duyunca küplere binmiş, «Haydi, atla aşağı!» diye gürlemiş. «Böyle eli kolu bağlı oturacağına kalk da hayvancağızlara biraz yardım et. Omuzunu şu dingile daya bakalım, araba çamurdan çıkacak mı çıkmıyacak mı? Unutma! Tanrılar ancak bir şeyler yapmaya çabalıyanlardan yardımlarını esirgemezler.»

MİNE AKKAYA

KARDEŞİN

YENİ BİR

ŞİİRİ

SABİHA TEYZEM

Sabiha teyzemi
Ben çok severim;
O da beni sever,
Durmadan bana güler..

* * *

Tırnakları uzun,
Gözlerini çekiyor,
Saçı önüne düşmüş,
Sigara içiyor..

MİNE AKKAYA

Yapı ve Kredi Bankasının düzenlediği Uluslararası çocuk resimleri sergisine katılarak armağan kazanan İsrail'li öğrencilerden biri de Yona Mizrahi. Yona'yı «Eti Güneşi» adlı armağanıyla birlikte görüyorsunuz.

"Resim budalası,, olmayalım

Karagözcük — Babacığım, bugün okulda öğretmen hepimize ne sordu biliyor musun?

Karagöz — Nerden bileyim oğlum, söyle de ben de öğreneyim.

Karagözcük — Tatilde kaç kitap okudunuz bakalım, diye sordu?

Karagöz — Gördün mü bak?. Ben de hep sana «kitap okumağa alışmak gerek» demez miydim?

Karagözcük — Öğretmenimiz de boyuna bunu tekrarlar durur. «İnsanda her çalışkanlık gibi, kitap okumak alışkanlığı da okuya okuya yerleşir,» der.

Karagöz — Bak buna çok sevindim.. Demek ben de öğretmenin gibi düşünüyormuşum.

Karagözcük — Yalnız o, bir de şunu söyler: «Elinize ne geçerse değil de iyi kitaplar okumalısınız...»

Karagöz — Tabii, bu da çok doğru.. Kötü kitaplar okuyarak vakit kaybetmeye değmez. İnsan okuyunca, iyi kitaplar, yararlı kitaplar okumalı ki, zevki yükselsin, bilgisi, görgüsü artsın.

Karagözcük — Öğretmenimiz bir de o «çubuk resimli» gangster dergilerine çok sinirleniyor. O dergiler, diyor, çocuklarda okuma sabrını öldürür.

Karagöz — Bunda da yerden göğe kadar haklı öğretmeniniz. Sadece resimlere bakarak ve altlarındaki tek tük yazıları okuyarak bütün olan biteni öğrenmek, insanda okuma sabrının gelişmesine imkân vermez. Böyle kolaya alışan çocuklar, bütün hayatları boyunca, uzun boylu kitap okumaktan hoşlanmazlar.

Karagözcük — Öğretmenimiz de öyle diyor. Her alışkanlık gibi okumak alışkanlığı da küçük yaştan edinilir, diyor. Bu çubuk resimli dergileri okuyan çocuklar ne olurmuş biliyor musun babacığım?

Karagöz — Ne olurmuş?

Karagözcük — «Resim budalası» olurmuş..

Karagöz — Bayıldım bu deyime: Resim budalası. Çok doğru, resimlere baka baka yalnız gözler çalışır, kafalar işlemez olur.

Karagözcük — Öğretmenimiz Doğan Kardeş'in yeni açtığı yarışmaya bütün kardeşlerin katılmalarını istedi.

Karagöz — Hangi yarışma o?

Karagözcük — Hani şu okuduğumuz Doğan Kardeş kitapları arasında en çok hangisini sevdiysek onun adını ve niçin beğendiğimizin sebeplerini bildirmemizi istiyen yarışma.

Karagöz — Ha, şu yarışma? Aralık sonuna kadar zaman vermişlerdi.

Karagözcük — Evet babacığım aralık sonuna kadar.

Karagöz — Haydi bakalım, görelim kaç kardeş bu yarışmaya katılacak?

Karagözcük — Yalnız, anlamadığım bir şey var babacığım.

Karagöz — Nedir o bakayım?

Karagözcük — Ya ben yalnız bir kitap değil de birkaç kitabı birden beğenmiş ve sevmişsem ne olacak?

Karagöz — Sahi bu bir mesele. Bunu Doğan Kardeş'e sormalı.

GÜZEL YAZILAR ARASINDA

Bülbül ile Gül

Yazan: **OSCAR WILDE**

Çeviren: **MURAT BELGE**

«Ona kırmızı güller verirsem benimle dans edeceğini söyledi,» diye yakındı genç öğrenci; «ama bütün bahçemde tek bir kırmızı gül yok işte.»

Meşe ağacındaki yuvasından duydu onu Bülbül, yapraklar arasından şaşarak baktı.

«Koca bahçede bir tane bile kırmızı gül yok,» diye haykırdı Genç Öğrenci, güzel gözleri yaşla doldu. «Ne küçücük şeylerle sarsılabiliyor mutluluğumuz. Bilge adamların yazdığı her şeyi okudum, felsefenin bütün sırları benim, yine de bir kırmızı gülün eksikliği hayatımı mutsuz kılabiliyor.»

«İşte gerçek sevgili,» dedi Bülbül. «Gecelerce türküsünü söyledim onun, kendini tanımadan, nice geceler yıldızlara onun öyküsünü anlattım, en sonunda gözümle görebildim onu. Saçları tomurcuk sümbül gibi koyu, dudakları istek gülü kadar kırmızı; ama, tutkusu yüzünü solgun fildişine çevirmiş, acılar mühür basmış alnına.»

«Prens yarın gece balo verecek,» diye mırıldandı Genç Öğrenci, «Çağrılanlar arasında benim sevdiğim de olacak. Bir kırmızı gül sunabilsem ona, tanyeri ağarıncaya dek dansedecek benimle. Bir kırmızı gül verebilsem kollarımda tutabileceğim onu, başını omuzuma yaslıyacak, eli benim elimi kavrıyacak. Gel gör ki, bir tek kırmızı gül yok bahçemde, onun için yapayalnız oturup kalacağım, o benim yanımdan geçip gidecek. Şu kadarcık umursamıyacak beni, gönlüm parçalanacak.»

«Sahiden de gerçek sevgili bu,» dedi Bülbül. «Benim türkümde söylediğim şeyi o yüreğinde taşıyor. Bana neşe veren onun için acı. Gerçekten çok güzel şey şu sevgi. Zümrütlerden daha değerli, güzelim opallerden daha cana yakın. Ne incilerle satın alınır, ne pazar yerlerinde sergilenir. Ne tüccarlarda bulunur, ne de altın terazilerine sığar.»

«Çalgıcılar yerlerine oturacak,» dedi Genç Öğrenci, «yaylı sazlarını çalacaklar, harpin, kemanın sesiyle dansedecek sevdiğim. Adımları öylesine tüy gibi olacak ki, handiyse değmiyecek yere ayakları, parlak giyimli saraylılar çevresine toplanacak. Ama benimle dansetmiyecek, çünkü ona vere-

cek kırmızı gülüm yok.» Yüzükoyun attı kendini çimenlerin üstüne, ellerini yüzüne kapadı, ağladı.

«Neden ağlıyor?» diye sordu küçük bir Yeşil Kertenkele, kuyruğu havada geçerken oralardan.

«Evet, neden?» dedi bir Kelebek, bir güneş ışınının çevresinde uçuşurken.

«Evet, neden?» diye fısıldadı bir Papatya komşusuna, yumuşak, hafif bir sesle.

«Bir kırmızı gül için ağlıyor,» dedi Bülbül.

«Bir kırmızı gül için!» diye bağırıştılar; «Ne kadar gülünç!» Ve biraz alaycı olan Yeşil Kertenkele basbayağı gülüverdi.

Ama Bülbül anlamıştı Öğrenci'nin acısını; meşe ağacına tüneyerek sevginin esrarını düşündü.

Kahverengi kanatlarını gerip havalanıverdi ansızın. Korudan bir gölge gibi geçti ve bir gölge gibi süzüldü bahçe boyunca.

Çimenliğin ortasında güzel bir Gül Ağacı duruyordu, görür görmez hemen ona doğru uçtu, bir dala kondu.

«Bana bir kırmızı gül ver,» dedi, «sana hayatımın en tatlı türküsünü söylerim.»

Ama Ağaç başını salladı.

«Benim güllerim beyaz,» dedi, «denizin köpüğü gibi beyaz, karlı dağın karından da ak. Ama eski güneş saatinin yanındaki kardeşime bir git, belki istediğini verir sana.»

Böylece Bülbül eski güneş saatinin yanında yeşeren Gül Ağacı'na uçtu.

«Bana bir kırmızı gül ver,» dedi, «sana

hayatımın en güzel türküsünü söylerim.»
Ama Ağaç başını salladı.
«Benim güllerim sarı,» dedi, «amberden tahtının üstünde oturan deniz kızının saçları kadar sarı, çiftçi orağıyla gelmeden önce çayırlarda biten nergislerden de sarı. Ama Öğrenci'nin penceresi altındaki kardeşime bir git, belki verir sana istediğini.»
Böyece Bülbül Öğrenci'nin penceresi altında yeşeren Gül Ağacı'na uçtu.
«Bana bir kırmızı gül ver,» dedi, «sana hayatımın en güzel türküsünü söylerim.»
Ama Ağaç başını salladı.
«Benim güllerim kırmızı,» dedi, «kumruların ayakları kadar kırmızı, Okyanus'un mağarlarında durmadan dalgalanan mercan yelpzelerinden de kırmızı. Ama kış damarlarımı dondurdu, kırağı goncalarımı kopardı, fırtına dallarımı kırdı, bu yıl hiç gül vermiyeceğim.»
«Bütün istediğim bir tek kırmızı gül,» diye yakındı Bülbül, «topu topu bir kırmızı gül! Bunu elde etmenin hiçbir yolu yok mu?»
«Bir yolu var,» dedi Ağaç; «ama öylesine korkunç ki, göze alamıyorum sana söylemeyi.»
«Söyle, ne olursun,» dedi Bülbül, «korkmuyorum.»
«Kırmızı bir gül istiyorsan eğer,» dedi Ağaç, «onu ayışığında türkünle yaratmalı, yüreğinin kanıyla boyamalısın. Göğsünü dikenime dayayıp türkü söylemelisin bana. Bütün gece söylemelisin, diken bağrını delmeli, yaşamanın kanı damarlarıma akmalı ve benim olmalı.»
«Bir kırmızı gül için ölüm büyük bir bedel,» dedi Bülbül, «yaşamaksa herkese tatlı. Yeşil koruda oturup altından arabasında Güneş'i, inciden arabasında Ay'ı seyretmek çok güzel. Yaban gülünün kokusu tatlıdır, tatlıdır vadide saklanan çan çiçekleri ve tepelerden esen meltem. Ama Sevgi, yaşamaktan iyidir. Sonra, bir kuşun gönlü nedir ki, bir insan yüreği yanında?»
Böylece kahverengi kanatlarını açıp havalanıverdi. Bahçenin üstünden bir gölge gibi

BİR ZENCİ ÇOCUK

Siyalı ellerin ıslak
Balık tutmuşsun
Oltan kırılmış mavi denizde
Kamplara ışık vurmuş
Küçük ayakların çıplak.

Kirli elbiselerin
Küçük yüzün şaşkın
Belli istiyorsun
Giyinmek!

Ver küçük ellerini,
Git oyna kardeşinle
Engin sulara açıl
Boğuş dalgalarla
Hep kumlar ıslak.

girdi koruya.
Genç Öğrenci hâlâ bıraktığı yerde, otların üstünde yatıyordu, güzel gözlerinde yaşlar kurumamıştı henüz.
«Mutlu ol,» dedi Bülbül; «mutlu ol; kırmızı gülünü elde edeceksin. Ayışığında onu kendim yaratıp yüreğimin kanıyla ala boya-

TETEYİ BEKLEMEK

Teteyi bekliyorum
Pencerem açık
Karşıma bakıyorum
Tete yok!
Bir apartman var işte!
Penceresi açık
Pencerede birisi var
Bu benim işte
Hayır hayır
O, karşıki apartmana vuran aksim.

Kendim buradayım
Ama ne o?
Karşıki apartmanın camı açık
Orada Müge var hayal değil.

Teteyi beklemek garip,
Uzun, karanlık
Oh Tete, Tete!
Kurtar, kurtar beni
Ne bu hayat böyle
Konkunç bir canavar gibi
Tete, Tete koş
Sinemaya gidelim
Haydi Tete koş
Tete SENİ beklemek
Karanlık, korkunç.

İDİL ÖZERDEM

yacağım. Bunun karşılığında senden bütün istediğim gerçek bir sevgili olmandır, çünkü Sevgi, akıllı Felsefe'den daha akıllı, güçlü Güç'ten daha güçlüdür. Kanatları alev renginde ve alev gibi renklidir gözleri. Dudakları bal kadar tatlı, soluğuysa serindir.»
Öğrenci otlardan başını kaldırıp dinledi, ama Bülbül'ün dediklerini anlamadı, çünkü yalnız kitaplarda yazılı olan şeyleri bilirdi o.
Ama Meşe Ağacı anladı ve üzüldü, çünkü dalında yuva kuran küçük Bülbül'ü çok seviyordu.
«Bana son bir türkü söyle,» diye fısıldadı, «Sen gidince çok yalnız kalacağım.»

.....

.....

Ve göklerde Ay parlamıya başlayınca Bülbül Gül Ağacı'na uçtu ve göğsünü dikene dayadı. Bütün gece göğsü dikene dayalı türkü söyledi, ve soğuk billûr Ay, aşağı eğilerek onu dinledi. Gece boyunca türkü söyledi ve diken göğsünde gitgide daha derine battı ve yaşamasının kanı süzülüp ayrıldı ondan.
İlk önce bir delikanlıyla bir kızın gönüllerinde sevginin doğuşunu anlattı. Gül Ağacının en üst dalında masalsı bir gül açtı, yaprak yaprağı izledi, türkü türküyü kovaladıkça. İlk başta solgundu, bir ırmağın üstüne sarkan sis gibi - sabahın ayakları gibi solgun ve şafağın kanatları gibi gümüştü. Bir gülün suya vurmuş gölgesi gibiydi Ağac'ın en üst dalında açan bu gül.
Ama dikene daha çok sokulmasını söyledi Ağaç Bülbül'e. «Daha yakın gel, küçük Bülbül,» dedi Ağaç, «yoksa gül bitmeden sabah olacak.»
Böylece Bülbül daha çok sokuldu dikene, ve türküsü gittikçe gürleşti, çünkü bir adamla bir genç kızın yüreğindeki tutkuyu anlatıyordu.

.....

.....

Ve Ağaç Bülbül'e daha çok sokulmasını söyledi. «Daha yakın gel, küçük Bülbül,» dedi, «yoksa gül bitmeden gün ışıyacak.»
Böylece Bülbül daha çok sokuldu dikene ve korkunç bir acı dalgası içine yayıldı. Acı, acıydı çektiği ve türküsü alabildiğine

coştu, çünkü ölüm'le kusursuzlaşan Sevgiyi, mezarda ölmiyen Sevgi'yi anlatıyordu.
Masalsı gül al al oldu. Doğu göklerinin alı gibi. «Al» dı yapraklarının kuşağı ve yakut gibi «al»'dı yüreği.
Ama Bülbül'ün sesi sönüyordu, küçük kanatları çırpınmaya başladı, bir bulut geçti gözlerinden. Türküsü gittikçe hafifledi, gırtlağını sıkan bir şey duydu.
Sonra musikinin son çığlığını attı. Beyaz Ay bunu duydu ve sökmekte olan şafağı unutarak gökyüzünde oyalandı. Kırmızı gül bunu duydu ve coşkun bir sevinçle titredi, serin sabah havasına açtı yapraklarını. Yankı, tepelerdeki mor kovuğuna taşıdı bunu ve uyuyan çobanları uykularından kaldırdı. Irmağın kamışları arasından süzüldü ses ve onlar bu haberi denize ulaştırdılar.

«Bak! Bak!» diye bağırdı Ağaç, «Gül bitti artık.» Ama Bülbül karşılık vermedi, çünkü uzun otlar arasında, yüreğine saplanan dikenle, cansız yatıyordu.

Ve öğleyin Genç Öğrenci penceresini açıp dışarı baktı. «Ne? Bu ne güzel talih!» diye haykırdı. «İşte kırmızı bir gül! Hayatımda görmedim böylesini. O kadar güzel ki, eminim upuzun bir Lâtince adı vardır.» Dışarı eğildiği gibi gülü kopardı.
Sonra şapkasını giyip elindeki gülle profesörün evine koştu.
Profesörün kızı kapıda oturmuş makaraya mavi ipek sarıyordu, küçük köpeği ayağının dibine uzanmıştı.
«Sana kırmızı bir gül getirirsem benimle dansedeceğine söz vermiştin,» dedi Öğrenci. «İşte yeryüzünün en kırmızı gülü. Bu gece bunu gönlüne yakın bir yere takarsın ve dansederken seni nasıl sevdiğimi anlatırım sana.»
Ama kız suratını astı.
«Korkarım elbiseme uymıyacak,» diye karşılık verdi, «hem sonra, Başmabeyinci'nin oğlu bana sahibi mücevherler göndermiş, herkes bilir mücevherlerin çiçeklerden pahalı olduğunu.»
«Çok nankörmüşsün,» dedi Öğrenci öfkeyle, gülü sokağa fırlatıverdi, lağıma düştü gül ve üstünden bir araba tekerleği geçti.
«Nankör mü?» dedi kız. «Sana bir şey söyleyim mi, çok kabasın sen, üstelik, kim oluyorsun ki? Yalnızca bir Öğrenci'sin. Mabeyinci'nin yeğeni gibi gümüş ayakkabı tokaların bile yoktur, eminim,» sandalyasından kalkarak eve girdi.

.....
.....

Öğrenci odasına döndü, kocaman tozlu bir kitap çekerek okumaya başladı.

★ ★ ★

FATOŞ'LA YAPRAK KARDEŞ

Fatoş Kardeş: Yaprak Kardeş, Yaprak Kardeş sen niçin sonbaharda böyle kızardın?

Yaprak Kardeş: Sonbaharda yeşil rengim kaybolur da ondan. Yaz boyunca da üstümde o kırmızılık vardır. Ama yeşil renk altında kaybolur. Bazı yapraklar güz gelince sararmayabaşlarlar. Bence kırmızı giysiler ağaçlara daha çok yaraşır.

YERYÜZÜNDEKİ EN BÜYÜK KERTENKELE

Tarihten önceki devirlerde yaşamış dev sürüngenin soyu çoktan tükenmiştir.

Gerçek böyle iken Doğu Hint Adalarından Komo'da görünüş bakımından bu dev sürüngeni andıran bir kertenkele yaşamaktadır. Yeryüzündeki en büyük kertenkele odur. Bunun bilim dilindeki adı Varanus Komodensis. Boyu 3 m. kadardır. Ağırlığı 125 kg.'ı bulur. Kocaman bir atı öldürecek güçtedir. Onun bir yamaçtan balta girmemiş bir ormana dalışı korku vericidir.

Bir geyiği dörde bölüp tırnakları, kemikleriyle birlikte silip süpürüverir. Domuz ölüsüne bile saldırarak, testere gibi dişleriyle paramparça eder onu. Komodo'daki hayvanlar dev kertenkeleyi görünce, hemen bir yere saklanarak kaybolurlar.

PARKER

SUPER Quink

Her nevi kalem için
en iyi mürekkep.

Yazarken, dolma
kaleminizi temizler.

5

İlâncılık: 8461

Hangimiz daha dikkatliyiz?

Yukarıda gördüğünüz bu resimde bazı şeyler saklı. Şimdi dikkatle bakın. Burada bir bebek, bir cadı, bir kuğu, bir balık, bir kuş, bir salyangoz, bir domuz başı, bir boks eldiveni bir tavşan var. Hepsini görebildiniz mi?

PLÖREZİ (sulu zatülcenp)

Dr. KÂMRAN ŞENEL

AİLECE tanıştığımız bir dostumuzun iki kızı var: Zeynep ve Serap. Her ikisi de ilkokula gidiyor. Pek derli toplu, çalışkandırlar. Annelerine, konu komşuya yardımı pek severler, küçüklere şefkat, büyüklere saygı göstermekte hiç kusur etmezler. Derslerine çalışırlar, sınıflarını her yıl iyi derece ile geçerler. Bir de onların apartmanlarında oturan aynı yaşta bir arkadaşları var, birkaç gün okula gidememiş, öğretmeni ve arkadaşları merak etmiş. Zeynep okuldan dönüşte evlerine uğramış, üzgün yüzle kapıyı açan annesine:

— Teyze merak ettik, Zehra hasta mı?

— Evet yavrum, üç gündür ateşi düşmüyor, babası da seyahatte, ne yapacağımı şaşırdım, hiç tanıdık bir doktor da bilmiyorum.

— Teyzeciğim, ben Dr. Kâmran Amcaya telefon ederim, şimdi gelir.

— Pek memnun olurum.

— Alo! Doktor Amca!

Sesi tanıdım,

— Söyle Zeynep, hayrola, evde hasta mı var?

— Bizde değil, alt kattaki komşumuzun kızı Zehra çok rahatsız. Annesi sizi tanımıyor, eve kadar gelmenizi rica ediyor.

— Tabii yavrum, şimdi muayenehanemden çıkıp eve gidiyorum. Doğrüca size gelirim.

— Çok teşekkür ederim.

Zehra 12-13 yaşlarında, nefes alamıyor, kesik kesik öksürüyor. Yüzü, elmacık kemikleri al al. Belli, ateşi var.

— Anlat bakalım nasıl ateşlendin böyle?

— Üç gün önce annem çamaşır yıkıyordu, terasa çamaşırları asmak için merdivenleri indim, çıktım terledim. O gün hava çok rüzgârlı idi. Herhalde üşütmüşüm, sağ tarafıma yattığımda rahat edemiyorum. Akciğerime sanki bıçak saplanıyor.

— Soyun bakayım.

— Sağ akciğer teneffüse pek katılmıyor, plörezi (sulu zatülcenp) olmuşsun.

Annesi telâşlandı.

— O da ne demek doktor?

— Akciğerleri saran iki zarın arasına su birikmiş.

— Nasıl olur?

— Solunum yoluyla giren mikroplar, zarları iltihaplandırır, vücut sıvısının orada birikmesine yol açar.

— Şimdi ne yapacağız? Babamız da burada yok!

— Önce akciğerlerinin filmini alacağız. Ateşi düşüren antibiyotikler vereceğiz. Birikken sıvının vücuttan idrar ve ter yolu ile boşalması için de ilâçlar ilâve edeceğiz.

— Rahatladım Kâmran Bey.

— Plörezide yatak istirahatı çok mühim dir. Haydi şimdi siz hazırlanın, hastaneye gidelim.

— Peki efendim.

Anne kız bir hafta yattılar. Yapılan röntgen muayeneleri, akciğerlerden suyun çekildiğini gösterdi, ateş üç gün içinde normale düştü. Zehra'nın iştahı arttı, önüne konan hiçbir yemeği sevmemezlik etmedi, hepsini yedi. Hattâ kilo almaya başladı ve taburcu edildi.

Ayrılacağımız sırada Zehra sordu:

— Doktor Amca, okula ne zaman başlayacağım?

— On gün evde istirahat edeceksin, sonra arkadaşlarınla beraber okuluna devam edersin.

— Teşekkür ederim.

— Bir şey değil yavrum.

Günler ne de çabuk geçiyor. Şimdi Zehra, Zeynep ve Serap sabahları hep birlikte güle oynaya, okullarının yolunu tutuyorlar.

İNİK Kara Bulut çok yalnızdı. Gökyüzünde dolaşırken bir yandan da kendine arkadaşlar araştırıyordu.

Çok geçmeden bir okul bahçesinde oynıyan çocukların üstüne geldi. Pek sevinmişti. Hemen: «Ben onlarla dost olacağım» diyerek iyice yaklaştı. Çocuklar gökyüzünün karardığını görerek «yağmur geliyor» diye içeri kaçıştılar. Bulutcuk «durun gitmeyin!» diye arkalarından seslendi ama kimse sözlerini duymadı. Yine eskisi gibi yapayalnız kalmıştı. Yoluna devam etmekten başka çare yoktu.

Etrafı parmaklıklarla çevrili güzel bir bahçeye vardı. Bir yanda anne çamaşır asıyor, az ötedeki kum havuzunda da iki küçük kız oynuyordu. Minik Bulut onlara: «Günaydın çocuklar, benimle arkadaş olur musunuz?» diyerek onlara yaklaştı ve üzerlerine bir parçacık serin hava üfledi.

Anne başını kaldırdı. Bulutu görünce «çabuk içeri koşun» dedi çocuklara «yağmur geliyor!» Kendisi de çarşafları toplayarak eve koştu. Bulutcuk arkalarından yalvardı «gitmeyin, ne olur kalın!» Ne yazık ki, yalvarışına kulak veren olmadı.

Kızlar cama burunlarını dayamışlar, gökyüzünü seyrediyorlardı. Zavallı bulutcuk «Kimse beni istemiyor» diyerek hıçkırmaya başladı.

«Üzülme» diye fısıldadı arkasından bir ses. «Yeryüzünde seni görünce pek çok sevinecek kimseler de var.»

Kara Bulut dönüp baktı. İyi yürekli Doğu Rüzgârıydı bu gelen.

«Peki, sen bu kimselerin nerede olduklarını biliyor musun?» diye heyecanla sordu üzgün Bulutcuk.

«Gel» dedi, Doğu Rüzgârı, «Seni götüreyim.» Ve Minik Bulutu önüne kattı. Yemyeşil çayırları, ağaçlık ovaları arkada bıraktılar. Tarlalar sararmaya yüz tutmuştu. Çok geçmeden, çevredeki yeşillik görünmez oldu. Her şey boz renge bürünmüştü. Nehirler kupkuruydu.

Minik Bulut kendisini gören herkesin evinden fırlıyarak gökyüzüne şenlik çığlıkları atmalarına şaşırdı. Hepsinin yüzü gülüyordu.

«Bak» dedi Doğu Rüzgârı, «Buradakiler seni ne kadar çok sevdiler. Günlerdir yağmur bekliyorlar. Sıcak her şeyi kasıp kavurmuş.»

«İyi ama» dedi Bulut, «ben minicik bir bulutum. Keşke büyük olsaydım da onlara istedikleri gibi bol bol yağmur verebilseydim. Yazık, sevinçleri boşa gitti.» Yaşlı Doğu Rüzgârı uğultulu sesiyle güldü.

«Dostum, sen ne söylüyorsun? Artık küçük değilsin ki..»

Minik Kara Bulut sağına soluna şöyle bir bakındı. Gördüklerine bir türlü inanamadı. Öyle büyümüş, öyle büyümüştü ki, gökyüzü bir baştan bir başa görünmez olmuştu. Yağmur tulumlarını açmaya başladı. Yere iri iri damlalar

dökülürken çocuklara,
«Kaçmayın, oynayın!» diye fısıldıyordu.
«Anne! Anne! Bak yağmur yağıyor!» diye minik bir kız sevinçle müjde verdi. Sonra durdu, avuçlarını açtı, damlaların yüzünü, saçlarını ıslatmasını bekliyordu.
Az ötede bir ana ördek, yavrularını, hızla büyüyen bir su birikintisine doğru götürüyordu. Yavrular sevinçle suya daldılar. Çok geçmeden, susuzluktan boyunlarını bükmüş çiçeklerin yüzleri gülmeye başladı. Kendine gelen her çiçek:
«Aman, Kara Bulut, sakın gitme, burada kal, bol bol ıslanalım!» diyordu.
Minik Bulut'un da yüzü gülüyordu, artık. «Teşekkürler, teşekkürler» diye çevresine yağmur saçıyordu. «Kalacağım, bir sürü arkadaşın arasında bulunmak ne tatlıymış meğer.!»

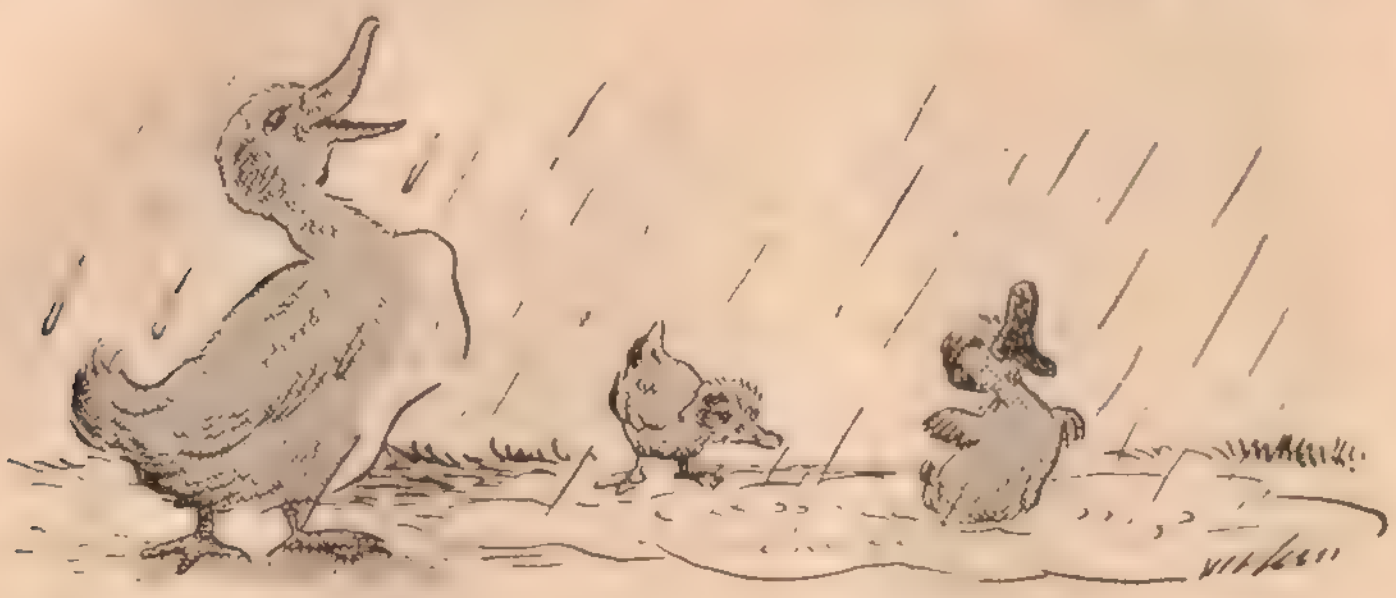

Uzayda yapayalnız bir yolcu!

Gökyüzünde, bizden çok uzaklarda, Aydedenin de çok ötesinde, Mariner-4 adlı bir uzay aracı dolaşıp durmaktadır. Mariner-4, Merih gezegeninin resimlerini çekip yeryüzüne yollamıştır. Bir yeldeğirmenini andırmaktadır. Dört tane kocaman pervanesi vardır.
Mariner-4 uzay yolculuğuna çıkalı neredeyse bir yıl olacak. Bu arada radyoyla yeryüzüne mesajlar göndermiş ve uzay bilgimizin sağlam temellere dayanmasına yardım etmiştir. Mariner-4 Merih'e ulaşmak için, uzayda 228 gün yol almıştır. 14 Temmuz 1965 de gezegenin fotoğraflarını çekecek kadar yakınından geçmiştir. Bu sırada Merih, dünyadan 210 milyon km. uzaktaydı. Mariner-4'ün gönderdiği resimler ve sinyallerden, gezegenin havasının herhangi bir canlının yaşamasına uygun olup olmadığı kesin olarak anlaşılamamıştır.

EDİSON'LA

YARALI KUŞ

Büyük bilgin Thomas Alva Edison, çözümü gereken bir soru aklını kurcalamaya başladığı zaman, laboratuvarının bitişiğindeki güzel parka yürüyüşe çıkar ve temiz havada tabiat güzellikleri arasında istediği gibi düşünürdü. Yine bir gün parkta düşüncelere dalmış yürürken yerde çırpınan yaralı bir kuş gördü. Hayvancağızı avcuna alıp laboratuvarına götürdü. Kırık kanadını temizleyip ilâçladı.

Yavru kuş iyileşmişti. Laboratuvarda uçuş denemeleri yapıyordu. Soğuklardan kaçmak için diğer kardeşleriyle birlikte güneye uçmakta sabırsızlanıyordu.

Edison, artık adamakıllı bastıran karakışa dayanamıyacağını biliyordu. Kanatlarından uzun yolculuğunda karşılaşacağı tipilere göğüs gerecek güç yoktu.

Ayrıca güneydeki sıcak ülkelere ulaşabilmek için aşması gereken uzun yola da dayanamıyacağını sanıyordu. Zira kanadı minicik bir yavruyken kırılmıştı. O zaman zavallı hayvancağız uçmasını doğru dürüst öğrenememişti bile.

Edison birçok yeni buluşlar ortaya koymuş büyük bir bilgindi. Bu minik kuşun derdine de bir çare buldu. İlkin bir kafes yaptı. İçine bir yemlikle özel bir su kabı koydu. Kuş her su içişinde kafesteki bir kavanozun altındaki bir tabağa bir damla su düşüyordu. Yavru üşümesin diye onu pamukların içine sardı. Ayrıca kafesin dışına bir kutu kuş yemi bağladı. Sonra kısa bir sürede alışıp bağlandığı sevgili kuşu kafese yerleştirdi. Bir karta, kuşa yolculuğu sırasında her gün taze su ve yem verilmesini yazarak bunu çubuklardan birine bir iple bağladı ve güney bölgesindeki bir istasyon şefinin adresini de üstüne yazarak trene bindirdi. Ayrıca kafesin içine istasyon şefine de bir mektup koymuştu. Ondan kuşu şehir dışındaki bir koruluğa salıvermesini rica ediyordu. Kuşla uğraşmak onun epeyce vaktini aldı ve araştırmalarına ara vermesine sebep oldu. Ne var ki, büyük bilginin içi rahatlamıştı. Edison bütün canlıları delicesine seviyordu. Eğer minik kuşu orada bırakıp geçseydi, içi hiç rahat etmiyecekti. Kuşun acı çektiğini ve ilgisizlik yüzünden ölüp gittiğini düşündükçe belki de onu iyileştirmek için harcadığından daha uzun bir süre çalışamıyacaktı.

★ En güzel hediye: Doğan Kardeş kitaplarıdır. ★

SİRKLERDEKİ FİLLER KIŞI NASIL GEÇİRİRLER?

DÜNYANIN en büyük sirki olan Amerika'daki «Ringling - Barnum - Bailey» sirki, yazın bütün Amerika'yı dolaşıp gösterilerde bulunduktan sonra, kışın Florida'da Sarasota şehrine yerleşir. Sirkin 30 kadar fili de böylece bir süre için dinlenmeye çekilir.

Fakat bu zaman boyunca onların kendi hallerine bırakıldıklarını sanmayın. Kış mevsimi boyunca da hayvan terbiyecileri onlarla uğraşırlar, o güne kadar öğrendikleri marifetleri unutmamaları ve üstelik yeni ve değişik oyunlar öğrenmeleri için onları çalıştırırlar.

Bunun dışında hayvanların sağlıklarının korunması ve bakımları da çok önemlidir. Fillerin derilerinin özel bir bakıma ihtiyacı vardır. Ayaklarının bakımı da saatlerce, sürer. Fillerin ayaklarında meydana gelen kalın nasırlar kesilir; özel âletlerle temizlenir. Tırnağa benzeyen sert toynakları törpülenir, cilâlanır. Bütün bu işler yapılmazsa, fillerin ayaklarında hastalıklar başgösterebilir.

Sarazota şehrinin çok yumuşak bir iklimi vardır. Kışın buraya yerleşen sirk, şehir halkı için büyük bir eğlence kaynağıdır. İyi havalarda artistler çalışmalarını açık havada yaparlar ve gösteriler düzenlerler. Kalabalık bir seyirci kitlesi toplanır. Birkaç sene önce Ringling sirkinde bilimsel araştırmalar da yapılmıştır. Amerika'lı hayvanat uzmanları fillerin nasıl uyuduklarını burada incelemişler, ilgi çekici sonuçlara ulaşmışlardır. Dünyanın en büyük hayvanı olan fillerin uyku ihtiyacı çok azdır. Yetişkin hayvanlar geceleri ancak 2-3 saat uyurlar.

Andersen'den güzel bir masal

İSTER İNAN İSTER İNANMA

Issız kasabanın bir köşeciğindeki kümeste, bir tavuk «Ne kötü şey!» diye söylendi. «Bu gece gözüme uyku girmiyor. İyi ki yalnız değilim. Tünekte bir sürü can yoldaşım var.» Sonra can sıkıntısından kurtulmak için bir hikâye anlattı. Ama ne hikâye! Diğer tavukların tüyleri diken diken oldu! Horozun ibiği yassılaşıp önüne düştü.

Fakat biz onun anlattığı hikâyeden değil de, gerçek bir olaydan başlayacağız söze. Sonra onunkine geleceğiz. Hikâyemiz kasabanın öbür ucunda başka bir kümeste geçiyor.

.....

Güneş battı, tavuklar tüneğe çekildiler. Kümeste beyaz tüylü, kısa bacaklı bir tavuk vardı. Her gün yumurtlardı, sevilen sayılan bir hayvandı. Kanatlarını çırptı, tüneğe sıçramadan tüylerini gagaladı. Ve bir tüyünü kopardı. Yavaş yavaş yere inen tüye, bakarak, «Bir tane daha düştü,» dedi. «Ben tüylerimi gagaladıkça güzelleşiyorum!» Sesinin tonundan şaka yaptığı belli idi. Her şeyin tatlı yanını bulup çıkarmayı çok iyi bilirdi. Daha sonra da derin bir uykuya daldı.

Ortalık iyice kararmış, tavuklar yan yana tünemişlerdi. Şakacı tavuğun yanındakinin gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Arkadaşının söylediklerini duymuştu. Fakat, bu dünyada rahat yaşamak isteyen herkesin yaptığı gibi, duymazlıktan gelmişti. Ama duyduğu şeyi komşusuna iletmekten de kendini alamadı.

«Az önce burada neler konuşulduğunu işittin mi? Adını vermiyeyim, aramızdan biri tüylerini gagalayıp dökerek güzelleşmek niyetinde. Ben horoz olsam onun yüzüne bile bakmam.»

Tam kümesin üstündeki ağacın en alt dalında bir baykuş ailesi oturuyordu. Ana, baba ve yavruların hepsi tavuğun sözlerini kelimesi kelimesine duydular. Zira baykuşların kulağı son derece

keskindir. Hepsinin hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı. Ana baykuş kanatlarını çırparak:

«Siz böyle şeyleri dinlemeyin!» diye yavrularına çıkıştı. «Ama sanıyorum ki, söylenenleri işittiniz. Daha pek çok şeyler duyacağız anlaşılan. Canım, bu hayvan da kendini bilmezin biri! Bütün tüylerini döküp horozun karşısına çıkmak bir tavuğa yaraşır mı hiç?»

«Bu, gerçekten de, çocukların duymaması gereken bir şey,» diye söylendi baba. Ana kuş yerinden fırlayarak: «Dur» dedi, «Bunu gidip bizim komşuya söyliyeyim. Ben ondan hiç bir şey saklamam.»

Hemen komşusuna koştu ve haberi ona iletti. Sonra ikisi birlikte az ötedeki güvercinliğin önüne konup içerdeki güvercinlere seslendiler.

«Huu.. Huu... Duydunuz mu, duydunuz mu? Bir tavuk güzelleşmek için tüylerini yoldu! Şimdiye kadar soğuk algınlığından ölmediyse çok iyi.»

«Nerede?. Nerede?.» diye seslendi güvercinler.

«Komşunun evindeki kümeste. Ben görmedim, ama doğruluğuna inanabilirsiniz,» dedi baykuş.

«İnandık.. İnandık..» diye cevap verdi güvercinler ve tatlı tatlı mırıldanarak bu tuhaf şeyi aralarında anlatmaya başladılar:

«Bir tavuk varmış. Ötekilere benzememek için tüylerini yolmuş. Horoz farkına varmamış. Cesaret, doğrusu! Soğuk alıp ölmek işten değil..»

Bütün bu anlatılanları bizim hikâyemizdeki tavuk duydu ve ötekilere anlattı.

Şafak sökerken horoz uykulu gözlerini aralayarak:

«Ü ürü üüüüüü.. Uyanın uyanın... Üç tavuk bir horoz yüzünden ölmüş.. Tüylerini gagalayarak yolmuşlar.. Duyduk duymadık demeyin..»

«Duymayan kalmadı!» diye söyleşti yarasalar.

«Duymayan kalmadı!» diye ötüştü kuşlar.

Olayın haberi kümesten kümese yayıldı, döndü dolaştı ve eski kümese şu şekilde geldi:

«Beş tavuk tüylerini gagalayarak yolmuşlar. Kimin daha semiz olduğunu ortaya koymak için.. Sonra birbirlerinin üzerlerine saldırarak başlamışlar kıyasıya dövüşmeye.. Bir teki olsun sağ kalmamış..»

Tabiî, bunu duyan beyaz tüylü kısa bacaklı tavuk, üstünden düşen bir tüyün bu kadar dedikodu yaratacağını ne bilsin!. Anlatılanlara çok üzülmüş.

«O tavukları çok ayıpladım,» demiş; «Kardeşler arasında böyle kavga olur mu? Bu hikâyenin dergilere ve gazetelere geçmesi için elimden geleni yapacağım. Herkese ders olsun.»

Hikâye, gazetelere «Gerçek Bir Olay« başlığıyla geçmiş. Ufacık bir tüy, ağızdan ağıza dolaşa dolaşa beş tane tavuk olmuş çünkü..

Andersen'den
Masallar
★
DOĞAN KARDEŞ
Kitaplarında

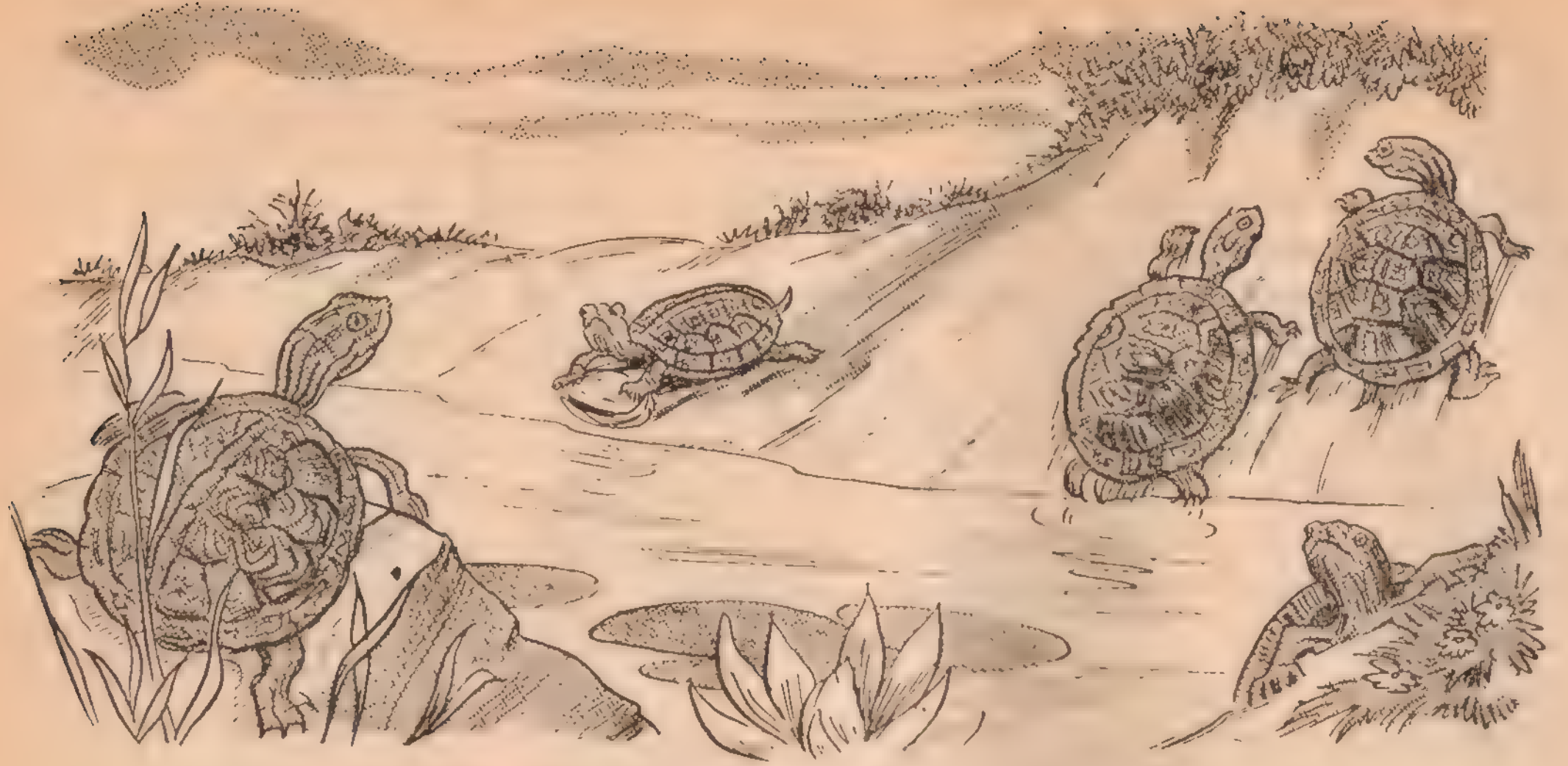

Becerikli Kaplumbağa

«Meğer burası ne dikmiş! Mutlaka basınca kayar da» diye söylendi Minik. Bu küçük kaplumbağa gölün kıyısındaki tepeciğe tırmanmayı ne kadar da çok istiyordu! Ama bir türlü olmuyordu. Bir defa, bu işin üstesinden gelemiyeceğine inanmıştı. Bu yüzden tepeciğe tırmanmayı denememişti bile.

Öbür kaplumbağalar, hattâ kendinden ufaklar bile onun gözünde dağlar kadar büyüyen bu tümseği güle oynaya geride bırakıp, günün sıcak saatlerinde nehrin üst yatağındaki köpüklü çağlayanın kıyısında serinleniyorlardı. Minik ise, artık çamurlu bir su birikintisi haline gelen gölü bekliyordu.

Minik, kendine güvensizliği yüzünden, oyun da oynamazdı. Yavru kaplumbağalar kocaman kocaman taşları ayaklarıyla iterek yamaçlardan yuvarlayıp eğlenirlerken o hep uzakta dururdu. Ötekiler onu da oyunlarına almak istedikleri zaman, «Kocaman taşları yerinden oynatmak kiim, ben kim» diye cevap verirdi.

«İyi ama hiç denemeden ne biliyorsun?» sorusuna karşılık, «Her şeyi denemek mi gerekir?» derdi, «Şimdiye kadar uçmaya da kalkışmadım ama uçamıyacağımı çok iyi biliyorum.»

Kurbağalar çoğu onun korkaklığıyla alay ederlerdi. Göldeki kaplumbağaların en akıllısı, Güngörmüş Dede onları azarlıyarak sustururdu.

Bir gün öğleden sonra gölün kıyısında yalnız Güngörmüş'le Minik kaldı. Yaşlı kaplumbağa temizlik yapıyordu. İşi bitince o da tümseğin yolunu tuttu. Çağlıyanın yanında serinlenen arkadaşlarına katılmak için sabırsızlanıyordu.

Bir ara nasıl olduysa, yamacın üst başından bir taş koptu ve yaşlı kaplumbağaya doğru gelmeye başladı. Hayvancağız yana sıçradı ama bu arada dengesini kaybetmişti. Bir takla atıp sırtüstü düştü.

Minik olanları görmüştü. Yaşlı dostuna hiç bir yardımı dokunmıyacağını bile bile hemen yanına koştu.

Minicik, koskocaman kaplumbağayı nasıl çevirsin? Yerinden bile kıpırdatamazdı.
İhtiyar kaplumbağa Miniğin huyunu çok iyi bildiği halde yine de ondan yardım istemekten kendini alamadı.

Bitkin bir sesle, «Bir defa denesen.» dedi.
Minik durakladı. Güngörmüş Dede gözünde bir dev kadar irileşiverdi. Ama, yaşlı dostunun durumu çok kötüydü. Sıcakta ecel teri döküyordu. Öbür kaplumbağalar güneş batmadan önce dönmezlerdi.

Titrek bir sesle, «Peki, bir deneyeyim.» diye mırıldandı.

Yaşlı hayvan pek sevindi. Derin bir nefes alarak, «Dur, ben de sana yardım edeyim.» dedi. «Şimdi ben kabuğumun üstünde sallanacağım. Yukarı kalkan taraftan iteleyiverirsin.»

Minik, olanca gücüyle onu çevirmeye çalıştı ama başaramadı.

Bunun üzerine ikisi de sustular. Minik, »Ne dersin, bir daha denesek? diyerek sessizliği bozdu. Ağzından çıkan sözlere, doğrusu kendisi de şaşmıştı.

Güngörmüş tekrar sallandı. Minik var kuvvetiyle itince yaşlı hayvanı bağasının bir yanı üstüne havaya dikti. Fakat çok kısa bir süre sonra, dostu, hızla düşmeye başladı. Yavru kaplumbağa da ileri atıldı. İkisi de epeyce çabaladılar. Kan ter içinde kalmışlardı. Sonunda Güngörmüş'ün ayakları yere değdi.

Yaşlı kaplumbağa, Miniğe teşekkür ettikten sonra, «Bak! Gördün mü? Bir şeyi denemeden üstesinden gelinemiyeceğine karar vermek doğru değilmiş.» diyerek tekrar tümseğe tırmanmağa başladı. Tepeye varınca, «Sen gelmiyor musun?» diye Miniğe seslendi. Bunu, sanki Minik her gün gidermiş gibi söylemişti. Yavru kaplumbağa ilkin şaşkın şaşkın bakındı.Sonra kocaman hayvanı tek başına nasıl kaldırdığını gözlerinin önüne getirerek yamaca yöneldi. Bir solukta tepeye vardı. Birlikte çağlıyanın yolunu tuttular. Minik, Göngörmüş'ün arkasından yürürken o gün olanları tekrar gözünün önünden geçiyordu. Birden durdu. Önüne arkasına bakındı. Çevrede hiç kimsenin bulunmadığını anlayınca, vücudunu yay gibi gererek havaya sıçradı. Sonra gülerek kendi kendine söylendi: «Uçmasına uçmadım ama bir defa denedim ya!»

★ ★ ★

YAZISIZ BİR HİKÂYE

Hokkabazın İntikamı

ŞİMDİ, bayanlar, baylar,» dedi hokkabaz, «Bezin içinde hiçbir şey olmadığını sizler de gördükten sonra, ben bu bezden bir kırmızı balık çıkaracağım. Abra, kadabra.»

Bütün seyirciler, «Aman ne kadar tuhaf. Acaba nasıl yapıyor?» diye mırıldandılar.

Ama ön sırada oturan Zeki Adam yanındakilere dönerek fısıldadı: «Ceketinin koluna bir balık saklamış.»

O zaman herkes Zeki Adam'a parlıyan gözlerle bakarak, «Öyle ya, elbette,» dedi ve salonda herkes fısıldaştı, «Ceketinin koluna bir balık saklamıştı.

«Bundan sonraki numaram,» dedi hokkabaz, «Şu dünyaca ün salmış Hindistan yüzükleri numarası. Bu yüzüklerin birbirinden ayrı durduğunu görüyorsunuz: Bir vuruşta hepsi birbirine yapışacak (şak, şuk, şak) - Abra kadabra.»

Herkes şaşkınlıktan donup kalmıştı ki Zeki Adam bir daha fısıldadı, «Ceketinin koluna başka yüzükler saklamış.»

Yine herkes başını salladı, haber yine salona yayıldı: «Ceketinin koluna başka yüzükler saklamış.»

Hokkabazın suratı asılmaya başlamıştı. «Şimdi,» dedi, «Sizlere çok eğlenceli bir numaramı sunacağım. Bir şapkanın içinden istediğiniz kadar yumurta çıkaracağım. Baylardan biri şapkasını bana ödünç verir mi acaba? Teşekkür ederim - Abra kadabra.»

Arka arkaya on yedi yumurta çıkardı şapkanın içinden. Seyirciler bu hokka-

bazın gerçekten çok usta olduğunu düşündüler şöyle bir yarım dakika kadar. Sonra ön sıradaki Zeki Adam yine fısıldadı: «Ceketinin koluna bir tavuk saklamış.» Herkes birbirinin kulağına fısıldadı: «Ceketinin koluna birçok tavuk saklamış.» Böylece yumurta numarası da berbat oldu.

Temsil boyunca işler böyle gitti. Zeki Adam'ın fısıldamalarından anlaşıldığına göre hokkabaz ceketinin koluna yüzüklerden, tavuktan ve balıktan başka birkaç deste iskambil kâğıdı, bir somun ekmek, bir beşik, bir küçük tavşan ve bir de salıncaklı iskemle saklamıştı.

Hokkabazın yaptıklarını kimseler beğenmez olmuştu. Temsil bitmeden önce son bir numara daha yapmak istedi.

«Bayanlar, Baylar,» dedi, «Temsil bitmeden önce çok ünlü bir Japon hokkabazlığı yapacağım.» Zeki Adam'a dönerek, «Altın saatinizi lütfen bana verir misiniz, bayım?» dedi. Saat, elden ele uzatılarak hokkabaza vardı.

«Saatinizi havana koyarak parçalamama izin veriyor musunuz?» dedi. Zeki Adam gülümsiyerek evet anlamında başını salladı. Hokkabaz saati havana attı, havan elini kaptığı gibi işe girişti. Havanın içinden gümbür gümbür sesler geldi. «Ceketinin koluna sakladı,» diye fısıldadı Zeki Adam.

«Şimdi, bayım,» diye devam etti hokkabaz, «mendilinizi alarak üstünde delikler delmeme izin veriyor musunuz? Teşekkür ederim. Görüyorsunuz ya, bayanlar, baylar, hiçbir aldatmaca yok. Herkes deldiğim delikleri gördü, değil mi?»

Zeki Adam'ın yüzü sevinçle parlıyordu. Bu sefer numaranın nasıl yapıldığını anlamamış, iyiden iyiye meraklanmıştı.

«Şimdi, bayım, ipekli şapkanızı bana verir ve üstünde dans etmeme izin verir misiniz? Teşekkür ederim.»

Hokkabaz üstünde tepindiği şapkayı seyircilere gösterdi. Tanınmaz hale gelmişti şapka.

«Şimdi, bayım, gömleğinizin yakasını yakmama ve gözlüklerinizi çekicimle kırmama izin veriyor musunuz? Teşekkür ederim.» Bütün seyirciler susmuştu. Zeki Adam'ın şaşkınlığı da gitgide artıyordu. «Benim anlıyacağım gibi değil bunlar,» diye fısıldadı, «nasıl yapıyor, anlıyamadım.»

Hokkabaz sahnenin önüne geldi, Zeki Adam'a öfkeyle baktıktan sonra temsili bitirdi:

«Bayanlar, Baylar, hepiniz şahit oldunuz ki, ben bu bayın kendi izniyle saatini kırdım, yakasını yaktım, gözlüklerini param parça ettim ve şapkasının üstünde tepindim. Ceketine yağlı boya sürmeme, askılarına düğümler atmama da izin verecek olursa sizleri eğlendirmekten büyük sevinç duyacağım. Eğer izin vermezse, temsilimiz sona ermiştir.»

Ve orkestra büyük bir gürültüyle bir şeyler çalarken perde kapandı. Seyirciler, bir hokkabazın ceketinin koluna sakladıklarından başka daha birçok numarası olabileceğini düşünerek evlerine gittiler.

— Zavallıyı yıldırım çarpmış!!...

YAVRU FARE, KEDİ VE HOROZ

Yavru farenin yuvasından ilk çıkışıydı. Bir horoza rasladı. Ömründe hiç horoz görmemişti.

«Yolumu kaybettim! Ne olur, yardım edin de yuvamı bulayım!»

«Ku ku ri kuuu!.. Ku ku ri kuu!»

Fareciğin korkudan yüreği ağzına geldi. O ne korkunç sesti! Mutlaka saldırgan bir hayvana çatmıştı.

Soluğu, en yakın ağacın kovuğunda aldı.

«Bağırtısından ödüm patladı! Bak! Bak! Sivri gagasıyla nasıl yere vuruyor! Kaçmasaydım beni de delik deşik ederdi!»

Bir kedi, uzaktan, olanları görmüştü.

Şu minik fareyle kendime güzel bir ziyafet çekerim.

Farecik Ömründe kedi de görmemişti.

«Yavrucuğum, niçin orada saklanıyorsun?»

«Annemi kaybettim. Yuvamızın yolunu da bulamıyorum....»

«Üzülme. Ben sana yolu gösteririm. Haydi, gel!»

Birden..

«A! Minik Fare! Dur, nereye?»

«İyi ki geldin anne. Yolu kaybettim. Şu iyi yürekli, yardımsever hayvan beni eve getirecekti. Şuradaki canavar da az kalsın beni yiyecekti. Elinden zor kaçtım.»

«İyi ki vaktinde yetiştim yavrum. O canavar dediğin yaşlı bir horozdur. Kimseye zararı dokunmaz.»

«Senin iyi yürekli, yardımsever dost dediğin de can düşmanımızdır. Bu sana iyi bir ders olsun. Bir daha görünüşe aldanma.»

Son

Tarlakuşu ve Yavruları

Bir tarlakuşu, yuvasını bir buğday tarlasına kurmuş. Yavrular yumurtadan çıktığında başaklar sararmak üzereymiş. Kuşun en büyük korkusu, yavrular uçacak hale gelmeden ekinlerin biçilmesiymiş. Her gün yavrularına yem getirmeğe giderken, onlala etraftan duydukları herşeyi kelimesi kelimesine akıllarında tutup, gelince mutlaka kendisine anlatmalarını söylermiş.

Bir gün ana kuş dönünce, yavrular ona, çiftçinin ertesi gün ekinleri kaldırmak için komşularını yardıma çağıracağını söylediğini bildirmişler.

Yavrucaklar korkudan tirtir titriyorlarmış! Analarına kendilerini başka bir yere götürmesi için yalvarmağa başlamışlar. Fakat ana kuş hiç istifini bozmamış. Yavrularına: «Üzülmeyin» demiş, sâkin sâkin, «Eğer çiftçi ekini biçmek için dostlarına güveniyorsa, bu iş yarın olmaz.»

Ertesi gün yine her zamanki gibi tarlaya avlanmağa çıkmış. Arkasından çiftçi gelmiş. Fakat komşularından hiç kimse görünmemiş. Bunun üzerine hiç bir işe elini sürmeden çekip gitmiş.

Yavrular olan biteni yine annelerine anlatmışlar.

Bir gün sonra çiftçi yine tarlaya gelmiş. Yavrular, onun oğullarına şöyle dediğini duymuşlar.

«Ahmet! Ali! Ahırdaki orakları çıkarıp bileyin. Yarın sabah gelip şu ekinleri biçelim.»

Yavrular bu sözleri analarına iletince kuşcağız,

«Haydi!» demiş, «Artık burada daha fazla kalamayız.» Yavrularını alıp başka bir yere taşımış.

Ertesi sabah uzaktan, çiftçinin çocuklarıyla birlikte tarladaki ekinleri biçtiklerini görmüşler. Hatırladınız, değil mi, bir atasözümüz vardır: «Kurda niçin ensen kalın diye sormuşlar. O da kendi işimi kendim görürüm, ondan cevabını vermiş.»

YARIŞ!..

BULMACA

Çözümü 49. sayfada

SOLDAN SAĞA :

1 — Dağlarda dolaşan keçi. 2 — Gemilerin barınarak yük alıp verdikleri yer. 3 — Bir şeyin doğru olduğunu ısrarla öne sürme — Batı Anadolu'da yiğitlere verilen ad. 4 — Tersi, en yüksek rütbeli general. 5 — Elindekini esirgemeyip başkaları için fedakârca harcayan. — Dumanın bıraktığı kara toz. 6 — Niğde'nin bir kazası.

YUKARDAN AŞAĞI :

1 — Çember. 2 — Buz taneleri biçiminde yağan yağmur. 3 — Tersi, yüksek tepe — Vilâyet. 4 — Bir işaret sıfatı. 5 — Bir göz rengi — Eski bir silâh. 6 — Tersi, dış'ın tersi — Başına «S» harfi konursa, haftanın ikinci günü çıkar. 7 — Sonuna «ce» eklenirse, birçok kişinin elbirliğiyle bir işi bitirmesi demek olur. 8 — Kolayca aldatılan kimse. 9 — Sonuna «k» eklenirse, bir sığır hayvanı — Tersi, iskambil kâğıtlarında birli.

Kaybolan Tavşan

Hokkabaz, tavşanları şapkasına sokarak yok eder de biz ondan aşağı kalır mıyız? Haydi şu tavşan kardeşin resmini göz göre göre yok ediverelim...

Gerekli araçlar: Bir su bardağı, bir fincan tabağı, bir de tavşan resmi. İlkin bardağı bir kâğıt üstüne koyarak kalemle etrafını çizelim. Sonra bu dairenin içine bir tavşancık konduralım.

Bardağı su doldurup tavşan resminin üstüne koyalım, ağzına fincan tabağını örtelim. Tavşancık gözden kayboluverir. Nereden bakarsak bakalım onu göremeyiz.

Gelelim bu olayın nedenine: Güneş ışınları bir ortamdan başka bir ortama geçerken dümdüz gitmezler. Eski doğrultularından biraz ayrılırlar. Burada tavşan resmi üstüne düşen ışınlar, resimden yansıdıktan sonra sudan havaya çıkar. Biliyorsunuz, bir cismi görebilmemiz için, ondan yansıyan ışınların gözümüze gelmesi gerekmektedir.

Mehmet Ali Aksamseras

ALTIN AVCILARI

Onaltıncı Yüzüılda İspanyollar Amerika kıtasına sefer yapmaya başladılar. Yerliler onlara, bir kızılderili kabilenin elindeki topraklarda, dağın taşın altın olduğunu söylemişlerdi. Bu ülkeye varabilmek için, Güney Amerika'nın kuzeyindeki balta girmemiş ormanları aşmak gerekiyordu.

Altın Ülkesi'ni arayan İspanyollardan biri de Francisko de Orellana idi. 1541 yılında, adamlarını alarak, bu günkü Ekvator'da, Guayaguil'den yola çıktı. Kendisinden önce hareket eden kafileye yetişmeye çalışıyordu.

And Dağlarını aşar aşmaz onlara yetişti.

Kaç gündür ağzımıza ot ve kökten başka bir şey koymadık!

Biz de buraya gelinceye kadar çok sıkıntı çektik.

Orellana yiyecek bulmak için ormandan geçen nehir boyunca dolaşmayı teklif etti. Yiyecek avına çıkanlardan birinin tuttuğu günlük notlarda şunlar yazılı:

Bir yelkenli yaptık. Kaptan Orellana ile birlikte sekiz kişiyiz. Yiyeceğimiz ot ve kökten ibaret.

Yolculuğumuzun ikinci günü yelkenli kocaman bir kütüğe çarptı, az kaldı batıyordu.

Gemiyi kıyıya çekip biraz onardık ve yolumuza devam ettik. Aradan bir hafta geçtiği halde, ağzımıza koyacak bir lokma bulamadık.

Geri dönmeğe kalkışmak, açlıktan ölmek demektir. Hep ileri gideceğiz.

Aradan epey gün geçti. Hâlâ hiç bir şey bulamadık. Deri kemerlerimizi, papuçlarımızı kemirmekten başka çare kalmadı. Yedi arkadaşımız açlıktan öldü.

8 Ocak 1545 akşamı, kaptan Orellana müret-tebatı topladı. Çok he-yecanlıydı.

Kulak verin! Tam tam sesi, değil mi?

Hepimiz kulak kesil-dik! Nehrin aşağı yata-ğından bir takım ses-ler geliyordu!

Bu gece nöbet tutup et-rafı gözleriz. Yarın da karaya çıkarak köyü a-rarız.

Kaptan, yiyecek bula-cağımızı umuyordu.

Hepimiz silâhlandık. Gemimiz nehrin aşağı yatağına sürüklenmeğe başladı.

Kıyıdaki kızılderililer bizi görünce uzaklaştılar. Ardından tam tam sesleri fazlalaştı.

Kızılderililerle aramızda çarpışma başladı Silâhça üstün olduğumuz yerliler bizimle başa çıkamıyacaklarını anlayınca kaçtılar.

Küreklere olanca gücümüzle sarılıyoruz. Kıyıya yanaşıp köye dalıyoruz. Kızılderililer savaş hazırlıklarını yapmışlar.

Köyde bol bol yiyecek bulduk. Yerliler kayıklarıyla uzaklaşıyorlar.

Yerlilerin dilini bir parça bilen Kaptan Orellana, onlara haberci göndererek anlaşma teklif etti.

Kaptan Orellana'nın amacı, iç bölgelere doğru ilerlemekti. Hazırlığa başladık.

Kızılderililer silâhlarını bıraktılar, bize yiyecek taşımaya başladılar. Biz de onlara kumaş verdik.

Bir gemi daha yapıp yola çıktık. Yolda bir başka kızılderili kabilenin saldırısına uğradık

Cesaretle savaştık. Yerliler yenileceklerini anlayınca kaçtılar. İçlerinden birini esir etmiştik. Adam bize garip şeyler anlattı.

Büyük nehrin aşağı yatağına doğru yol alırken, ne Amazonlara rastladık ne de «Altın diyarı» na..

Altın diyarını bulamadık ama, bu nehir başlı başına bir servet. Günün birinde kıtanın en büyük ticaret merkezi olacak.

Bu civarda bir kabile varmış. Adı «Savaşçı Kadınlar Kabilesi» imiş. Hepsi de uzun boylu güçlü kuvvetli kadınlarmış. Kendilerine «Amazon» deniyormuş. Ellerinde pek çok altın , gümüş varmış.

26 Ağustos 1542 de nehirden denize çıktık.

Gördüklerimi olduğu gibi yazdım.

Orellana Güney Amerika'yı doğudan batıya aşan ilk gezgindir. Günlüğü tutan adam geçtikleri nehre kaptanın adının verilmesini ileri sürmüşse de, savaşçı kadınlar efsanesi İspanyolları öylesine etkilemişti ki, ona Amazon dediler. Orellana 1549 da «Altın Ülkesi»ni bulamadan öldü. Ama başka biri de böyle bir yer keşfedemedi.

Son

★ ★

Balık tutan ayılar

★ ★

DÜNYANIN en büyük ayıları, Amerika kıt'asının kuzeyinde bulunan Alaska yarımadasında ve onun önündeki Kodiak adasında yaşarlar. Bu hayvanların ağırlığı çok defa yarım tonu aşar. Yaşayışları da ancak yakın zamanlarda yakından incelenebilmiştir. Dev cüsseli Alaska ve Kodiak ayılarının bir çok alışkanlıkları, Avrupa'da ve bizim memleketimizde yaşıyan boz renkli akrabalarınınkinden epeyce farklıdır, çünkü onlar sadece ağaçların meyvalarını, bitki köklerini ve bazı av hayvanları yemekle yetinmezler, karınlarını doyurmak için balık da isterler. Hem de eti lezzetli ve değerli sayılan balıkları yerler. Bu iri ve hantal vücutlu yaratıkların ne kadar usta ve çevik bir balıkçı oldukları da şaşılacak bir şeydir. Alaska ayıları özellikle Som balığı avlarlar. Bu balıklar belli zamanlarda yumurtlamak üzere nehirlere akın ederler ve tatlı suda yumurtalarını bıraktıktan sonra tekrar denize dönerler. İşte ayılar da sahillerde balıkların bu akınını beklemek üzere pusu kurarlar ve kuvvetli pençeleriyle balıkları yakalayıp midelerine indirirler. Alaska ayılarının som balığına olan düşkünlüğüne rağmen bu çok lezzetli ve makbul balık o dolaylarda hiç de eksilmemektedir. Aksine, ayılar balıklar arasında bir seçme ve eleme yapmakta, hasta, zayıf, sakat veya anormal olduğu için yavaş hareket eden balıkları yoketmek suretiyle hastalığın diğer balıklara da geçmesini önleyerek böylece Som balıklarının daha sağlam bir döl yetiştirmelerine yardım etmektedirler. Alaska ayıları balık avlamak için nehir boylarına iner ve her ayı nehrin kıyısında veya sığ bir yerinde pusu kurar. Burada önünden geçen balıkları çevik bir hareketle yakalar ve hemen ağzına atar. Böylece karnını doyurana kadar balık yedikten sonra yerini geride sabırla beklemekte olan başka bir ayıya bırakır. Öteki ayılar sırayla kendilerine ziyafet çekerler.

Wellington Dük'ü ve küçük kapıcı

İngilizler 1815 de Napolyon'u Waterlo'da yenmişlerdi. Bu savaşta İngiliz ordularına Wellington dükü kumanda etmişti. Savaş bittikten sonra, dük, şehrin dışındaki çiftliğine çekildi. Vaktinin çoğunu, arkadaşlarıyla birlikte dere tepe dolaşıp avlanarak geçirirdi. O devirlerde, avcılar av peşinde koşarlarken ekili dikili yerlere aldırış etmez, çiğneyip geçerlerdi.

Bir gün bir çiftçi tarlasını çapalarken bir sürü atlının dolu dizgin o yana geldiğini görür. Hemen yanaşmalarından birine kapıyı kapatmasını ve içeriye kimseyi bırakmamasını söyler.

En öndeki atlı kapı kapalı olduğu için çocuğu bir güzel paylar. Çocuk efendisinden emir aldığını, açamıyacağını söyler. Bu sırada öteki atlılar da gelirler ve kapıyı açması için bağırıp çağırmaya başlarlar. Hattâ biri havada kamçısını şaklatarak bu işin ucunda dayak olduğunu da söyler. Çocuk yine direnir. Atlıların en yaşlısı, avucuna bir altın sıkıştırır. Yanaşma ömründe o kadar parayı bir arada görmediği belki de hiç göremiyeceği halde, geri çevirir.

Bunun üstüne yaşlıca, iyi giyimli bir bey, atını öne sürer «Evlât» der, «Ben Wellington düküyüm. Şimdiye kadar kimse emirlerime karşı gelmedi. Haydi şu kapıyı aç da geçelim.»

Çocuk ünlü askere uzun uzun bakar. Sonra dizlerini büküp selâm vererek, «Ne yapayım? Efendimden kapıyı açmamak çin emir aldım» der.

Bu beklenmedik cevap dükün pek hoşuna gider, dönüp arkadaşlarına,

«Aferin doğrusu» der. «Bu çocuk gibi, ne zorbalıkla, ne de parayla verilen emirleri yerine getirmekten alıkonamıyan askerlerden kurulu bir ordum olsaydı, karşıma bütün dünya çıksaydı vızgelirdi.»

Atlılar dönerlerken çocuğun efendisine söylediklerine gülümsemekten kendilerini alamadılar.

«Napolyon'un yapamadığını ben yaptım» der çocuk,

«Wellington dükünü bozguna uğrattım. Bak! Geri çekiliyor!

Denizlerin

Su yüzeyinden kilometrelerce derinlerde garip deniz yaratıklarının yaşadığı bambaşka bir dünya vardır. Okyanusların bazı yerlerinde mercan denilen deniz hayvanlarının kabuklarının yığılmasıyla meydana gelmiş mercan kayalıkları bulunur. Mercan kayalıklarındaki kovuklarda çeşitli cinsten binlerce balık yaşar.

Bazı balıklar göçebedir. Durmadan yer değiştirirler, ve yiyeceği bol olan yerleri araştırırlar.

Denizlerde yaşıyan canlılar arasında en az tanıdıklarımız, güneş ışığının sızmadığı soğuk ve karanlık dip bölgelerinde barınan balıklardır. Bunların nasıl yaşadıklarını hiç bilmiyoruz. Bazılarını ise pek az tanıyoruz.

Gelin, sizlerle okyanusların dibine dalalım ve sözünü ettiğimiz o garip yaratıkları yakından gözlemeye çalışalım.

Soğuk derinliklere ineceksek, batiskap denilen madenden yapılmış özel bir ocağın içine girerek yolculuğa çıkmamız gerekir. Ünlü bilgin Auguste Piccard, batiskap adını verdiği madenden bir küreyle dünya tarihinde ilk olarak 4 km. kadar derinlere inmiş ve okyanus diplerinin sırlarını ortaya koymuştur.

Deniz diplerinde yaşıyan balıkların çoğu çevrelerine ışık saçarlar. Yâni, bir lâmba gibi kapkaranlık suları aydın-

DİŞLERİMİZ!

DİŞLERİMİZ!..

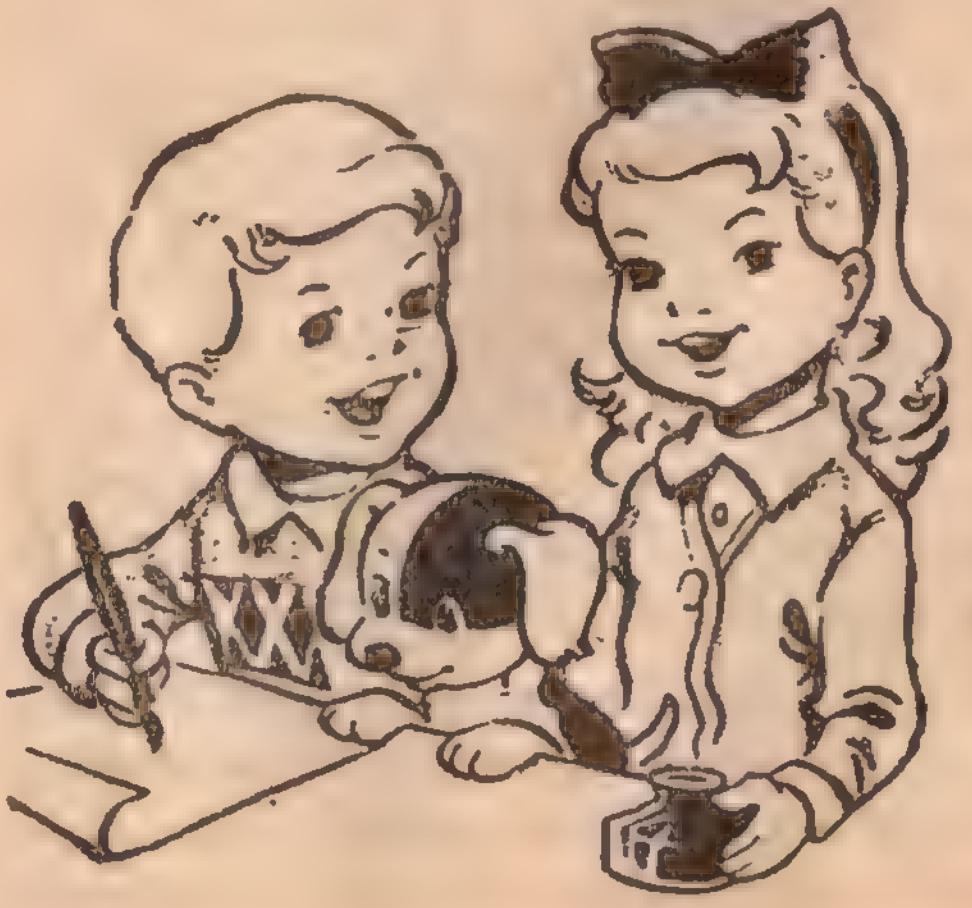

Dişlerimizin sağlamlığı, bütün vücudumuzun sağlığı için çok önemlidir. Dişlerimizde, çene kemiklerimizde ve diş etlerimizde meydana gelen ârızalar, vücudumuzun başka yerlerinde de bir takım hastalıkların ortaya çıkmasına sebep olabilir. Özellikle diş-

dibinde!..

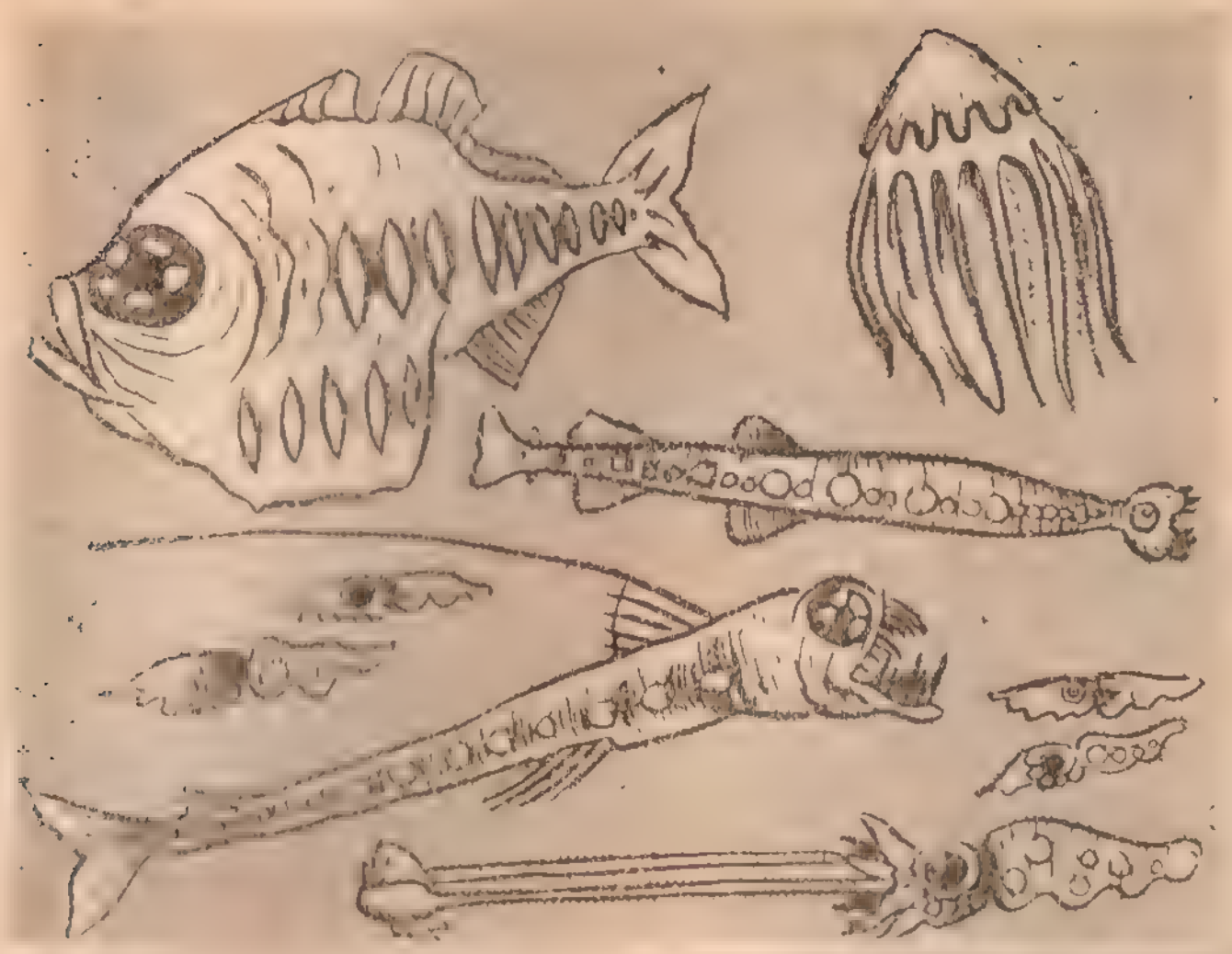

latırlar. Bu balıklar hareket ettikleri zaman ışık verirler. Bu yüzden onları yaşadıkları ortamdan ayırmak güçtür.

Balıkların niçin ışıklı oldukları kesin olarak bilinmemektedir. Ya kendi cinslerinden olan balıkları çekmek, ya düşmanlarından korunmak ya da karanlıkta görebilmek için parıldadıkları sanılmaktadır. Ateş böcekleri gibi, vücutlarında bir madde onlara bu ilgi çekici özelliği verir.

Derinlerde «balıkçı» diye adlandırabileceğimiz avcı bir balık yaşar. Dişisinin başında oltaya benziyen bir uzantı vardır. Bu oltanın ucu ateş gibi parlar. Işık diğer balıkları üzerine çeker. Balıkçı da ayağına gelen avları yutuverir.

Derinlerde yaşıyan balıkların gözleri de bildiğimiz balıklarınkine benzemez. Ya patlak gözlü olurlar, ya da gözlerini istedikleri kadar açabilirler. Bunların tam tersine, hiç görmiyen balıklar da vardır. Yiyeceklerini ve düşmanlarını yüzgeçleriyle dokunarak bulurlar. Okyanus diplerinde ne karnı, ne gözü doyan obur balıklar da vardır. Örneğin bir balık kendisinden üç defa büyük balıkları silip süpürür. Öyle ki, avı boğazından geçerken boğulacak gibi olur. Midesi lâstik gibi genişliyebilir. Dışardan bakılınca karnı patlıyacakmış gibi görünür.

---

lerdeki çürükler veya diş köklerindeki iltihaplar sağlığımızı sinsi sinsi kemiren birer tehlikedir. Çünkü dişlerimizdeki iltihaplardan mikroplar kana karışarak insanı ağır hastalıklara götürebilirler..

Hasta dişler yalnız ağzımızın görünüşünü çirkinleştirmekle kalmaz, nefesimizin fena kokmasına da yol açarlar. Çevremizdeki insanlar rahatsız olurlar, bize yaklaşmak, bizimle konuşmak, dostluk etmek istemezler. Diş ağrısı çekmiş olanlar da bunun ne kadar acı veren bir şey olduğunu bilirler. Bunun için dişlerimizin sağlığını koruma konusunda büyük bir önemle durmalıyız.

Mehmet Ali & Aksamsefası

Dişlerin sağlığını korumak için:

1. Dişlerimizi kuvvetlendirebilecek gıdalar almalı ve onları iyi çiğnemeliyiz.

2. Dişlerimizi ve ağzımızı her gün temizlemeliyiz.

3. Dişlerimizi bir an önce tedavi ettirmeliyiz.

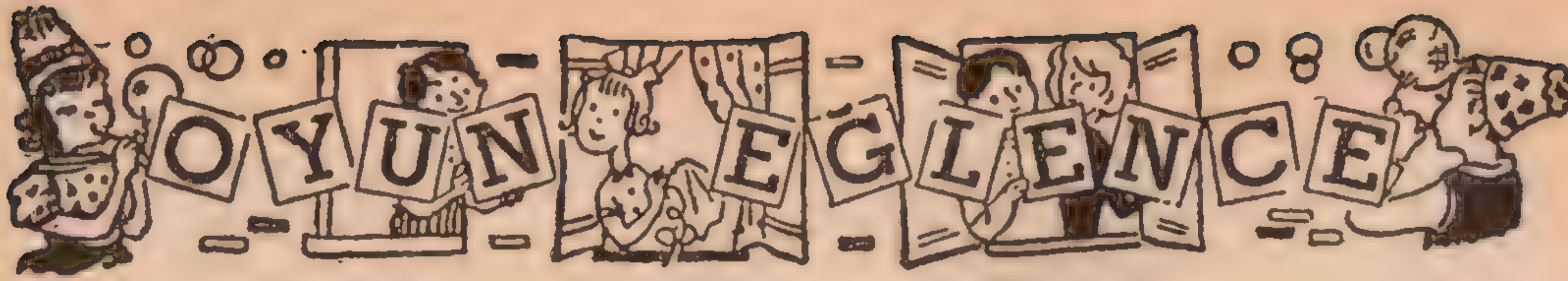

Yapışık İkizler Oyunu

İşte, oyuncuları epeyce terleten bir oyun. Seyredenleri de kahkahadan kırıp geçirir.
İki oyuncu, kollarını göğüslerinde kavuşturup, başları ve topukları birbirlerininkine değecek şekilde sırt sırta dururlar. Sonra dizlerini bükerek yavaş yavaş çömelmeye başlarlar. Bu sırada omuzları, başları birbirlerinkine deymeli, kolları da göğüslerinde kavuPşmuş olmalıdır. Yine bu durum da, ayaklarını öne uzatarak yere oturmaya çalışırlar. Oldukça güç bir hareket ama diyelim bizim usta oyuncular bunu başardılar. Bu defa ayağa kalkmak var. Oyunun en çok terleten kısmı da bu. Bir deneyin bakalım. Kimbilir, belki de çok kolay gelecek!

★ ★

Kaç yumurta eder?

Fatma teyze bir miktar yumurta alıp dolabına koydu. Bir sabah kahvaltı için yumurta çıkardı. Dolaptaki yumurtaların yarısına yarım yumurta ekleyip pişirdi. Dolapta bir tane yumurta kaldı. Acaba Fatma teyze kaç yumurta almıştı?

Cevap :

Üç tane. Üçün yarısı 1,5 tir. Bupna yarım yumurta ekleyince 2 tane olur. Demek ki, Fatma teyze çocuklarının önüne iki yumurta koydu. Bir tane de dolapta kalan, eder üç.

Koreli çocukların oyunları

Sevdiğiniz oyunlardan çoğunu Koreli çocuklar da oynarlar. Bunların başında topaç çevirme ve uçurtma upçurma gibi. Bunlara daha çok erkek çocuklar bayılırlar. Çeşit çeşit, boy boy uçurtmalar yaparlar. Yılbaşında gökyüzü sarılı, kırmızılı mavili kâğıttan kelebekler, balıklar, kuşlarla donanır. Bu uçurtma yarışmaları çok çekişmeli ve heyecanlı olur. Yarışmacılar uçurtmalarının iplerini zamkladıktan sonra üstüne ince cam tozu ekerler. Amaçları birbirlerinin iplerini keserek yarışma dışı etmektir.

Kız çocukları tahtaravalliye binmeyi pek severler. Bir kütük veya kum torbası üstüne bir kalas konur. Tahta pek havaya kalkmaz ama kızlar oturdukları yerden zıplayarak çok yükseklere sıçrarlar. Örgülü saçları iki yanda uçuşarak, iki metre kadar havalandıkları olur. Her defasında da hep tam oturdukları yere düşerler.

Koreli çocukların bizim bilmediğimiz oyunları da vardır. Bunların başında «Elma Oyunu» gelir. Oyuncular iki takıma ayrılır. Her takımdan birer kişi çıkar ve bir elmayı tutup kırarlar. Elma parçalarındaki çekirdekler sayılır. En çok çekirdeği olan taraf oyunu kazanır. Korelilerin çok sevdiği başka bir oyun da «Gölge Oyunu»dur. Bir kâğıt parçasını büküvererek bir baş ve şapka yaparlar ve ellerinin üstüne oturturlar. Öbür parmaklarını kapatırlar. Baş parmak ve küçük parmak adamın kolları olur. Sonra bunu oynatarak adamı duvarda danettirirler.

Çok oynadıkların oyunlardan biri de şudur: Oyuncular el ele tutuşarak bir halka yaparlar. Biri ortaya çıkar ve etrafındakilere saçma sapan üç soru sorar. Oyuncuların bunlara hiç gülmeden «Domuz kuyruğu» diye cevap vermesi gerekir. Cevaplar verirken gülen oyuncu ortadakinin yerine geçer. Koreli çocukların seve seve oynadıkları bu oyunlardan hoşumuza gidenleri bir niye oynamıyalım?

TELESKOP YAPIYORUZ

Bize aydedeyi ve diğer yıldızları olduğundan iki üç defa büyük gösteren bir dürbün yapabiliriz.

Her biri 30 cm. kadar uzunluğunda, iç içe geçebilen silindir şeklinde iki karton kutu bulalım.

Ayrıca biri büyük biri küçük ince kenarlı iki mercek almamız gerekiyor. Küçük mercek, kalın, büyüğü ince olmalıdır. Bu mercekleri kutuya tutturmak için yapışkan şerit de lâzım.

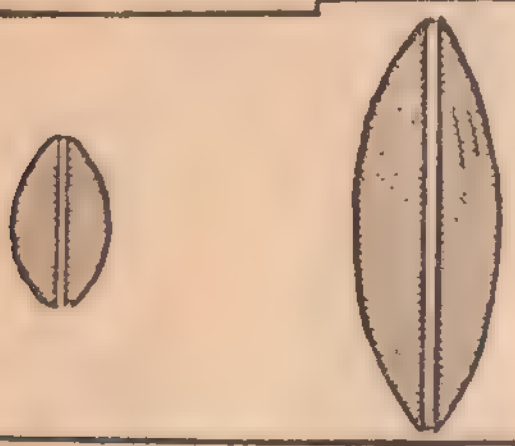

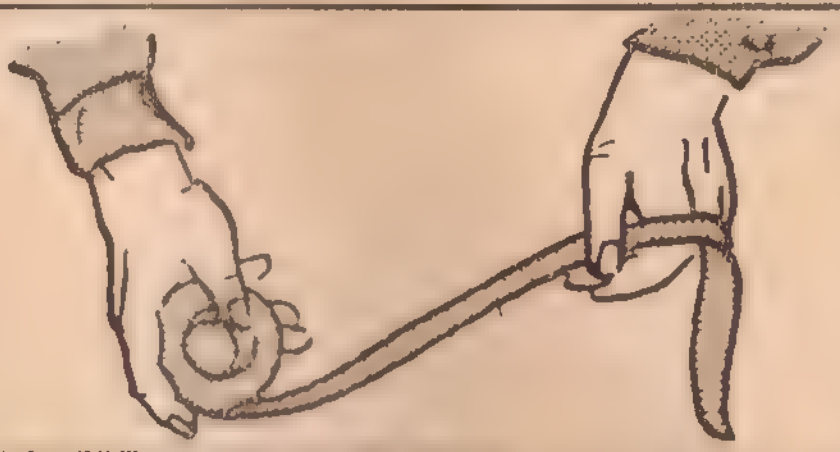

Şekilde gördüğümüz gibi, kutunun iki ucuna yerleştirelim ve yapışkan şeritle tutturalım. İşte, her şey tamamlandı. Artık, gözümüzü küçük merceğe dayayıp yıldızlara bakabiliriz.

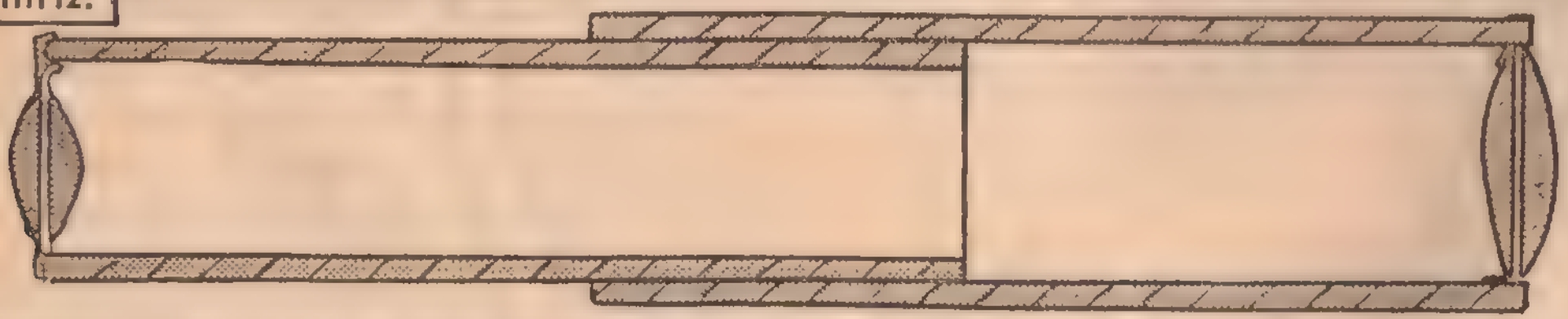

Baktığınız yer biraz bulanık görünüyorsa, üstteki kutuyu ileri geri oynatarak temiz bir görüntü elde edebiliriz. Sakın bu teleskopla güneşe bakmayın. Gözleriniz için zararlı olabilir.

Resimde gördüğünüz tuhaf yaratığı, ressam amca rüyasında görmüş. Uyandıktan sonra da hatırında kalanları çizmiş. Gerçekte ise, altı hayvanın vücudundan birer kısım alarak bunları birbirine eklemiş. Acaba bu kısımların hangi hayvanlara ait olduğunu çarçabuk söyliyebilir misiniz?

TUHAF BİR YARATIK

Baş: At — Boyun: Zürafa — Sırt: İki hörgüçlü deve — Ön ayaklar: Leopar — Ard ayaklar: Fil — Kuyruk: Tilki.

★★★

34. Sayfadaki bulmacanın çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	D	A	Ğ	K	E	Ç	İ	S	İ
2	A	■	A	■	L	İ	M	A	N
3	İ	D	D	İ	A	■	E	F	E
4	R	O	■	■	■	A	■	D	■
5	E	L	İ	B	O	L	■	İ	S
6	■	U	L	U	K	I	Ş	L	A

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yılmaz: **Nen var Ali? Niçin gözlük taktın?**

Korkut: **Gözlerimin önünde beyaz noktalar beliriyor da...**

Yılmaz: **Şimdi geçti, değil mi?**

Korkut: **Yoo! Noktaları daha iyi görüyorum!?..**

★

Çocuk: **Bir dişi kaça çekiyorsunuz, dişçi amca?**

Dişçi: **On liraya.**

Çocuk: **İki dakikalık bir iş için çok pahalı değil mi?**

Dişçi: **İstersen yarım saatte çekerim.**

★

Güldal: **Bu ne güzel resim böyle, ressam amca. Hele şu renk cümbüşü!.. Bu renkleri eve götürüp tekrar tekrar bakmak isterdim!**

Ressam: **Üzülme, yavrucuğum, Gidince doya doya seyredersin. Paletin üstüne oturmuşsun!..**

★

Müdür: **Kalemim nereye gitti yine?**

Sekreter: **Kulağınızın arkasında, efendim!.**

Müdür: **İşim başımdan aşıyor! Söyle, hangi kulağımın arkasında.**

Yeni Ajans : 5344

HAYVAN DOSTLARI

Gazanfer Eryüksel

Seniye Ustaoğlu

Canan Eryüksel

Barbaros Dik

Yaprak Erem

Mehmet Yoleri

Hatice Kaya

Hülya Tokgöz

Sinan Erer

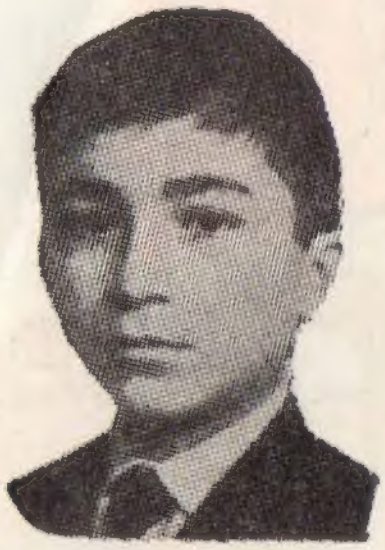

Muharrem Esen

Mehmet Ali & Akşamsefası

KARAKEDİ ŞETESİ

HAZIRLAYAN
SELMA
EMİROĞLU
AYKAN

Çocuk — **Karga karga gak dedi,**
Çık duvara bak dedi...

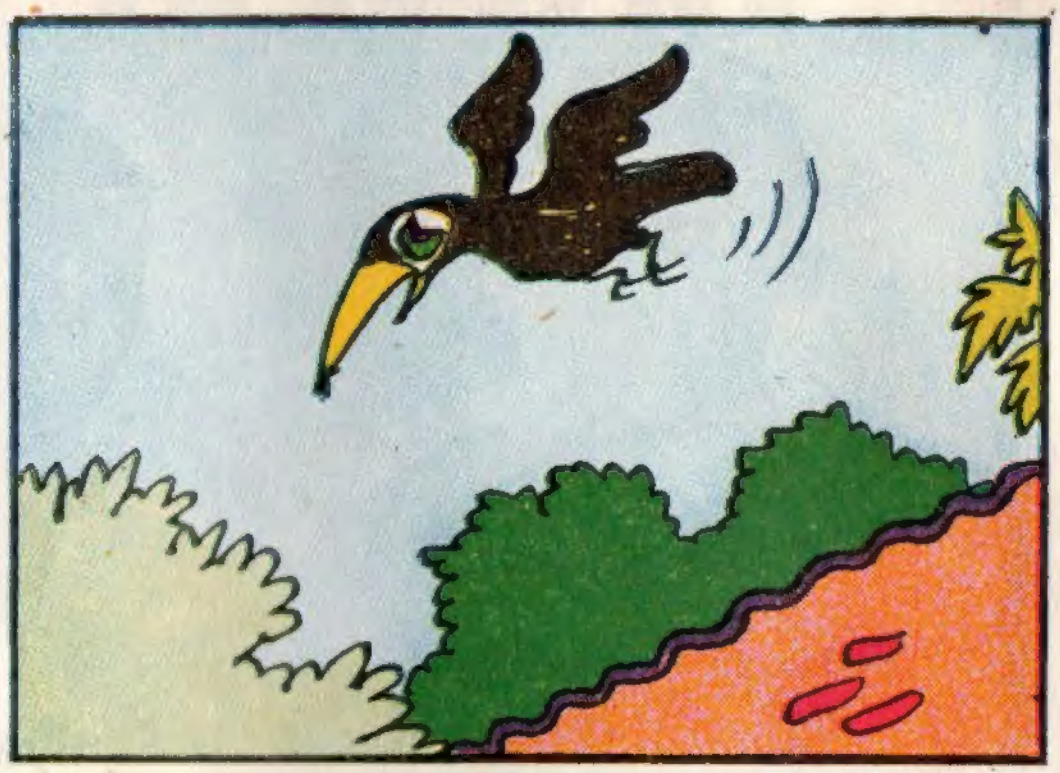

Hain Karga — **Bu çocuğun işi yok,**
Diline dolamış beni

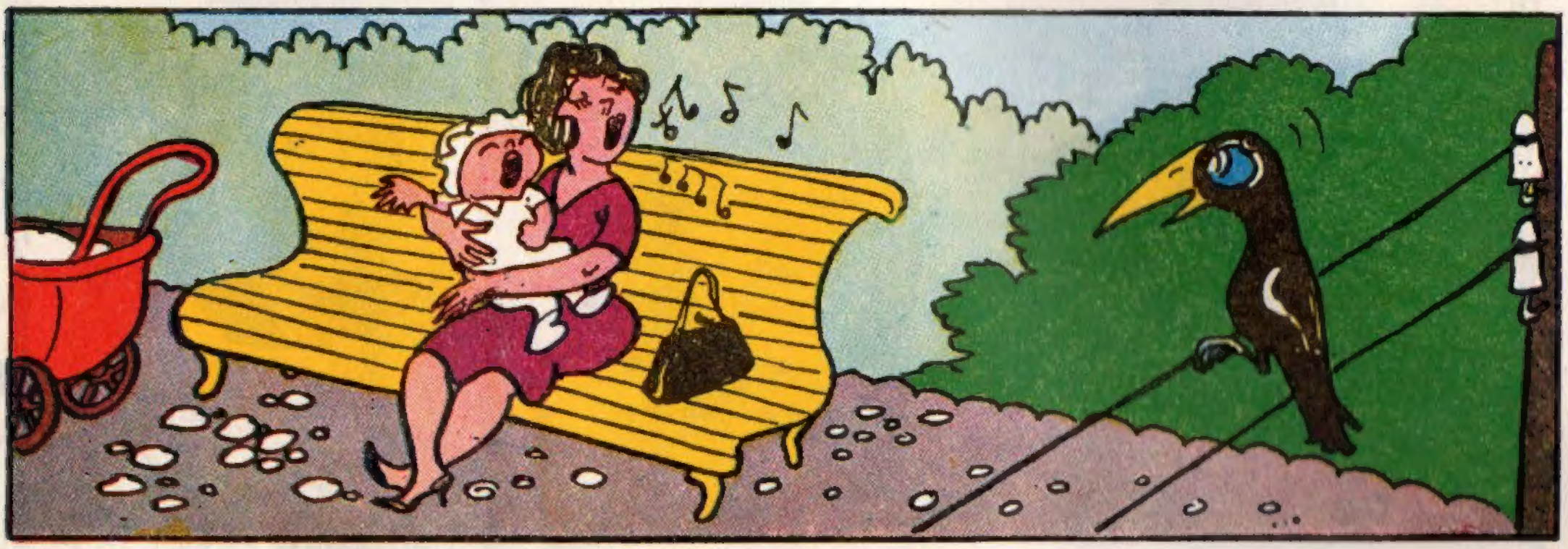

Kadın — **Karga seni tutarım aman,**
Kanadını yolarım aman..

Hain Karga — **Bu kadın da beni tuttumuş,**
Çocuğuna ninni uydurmuş

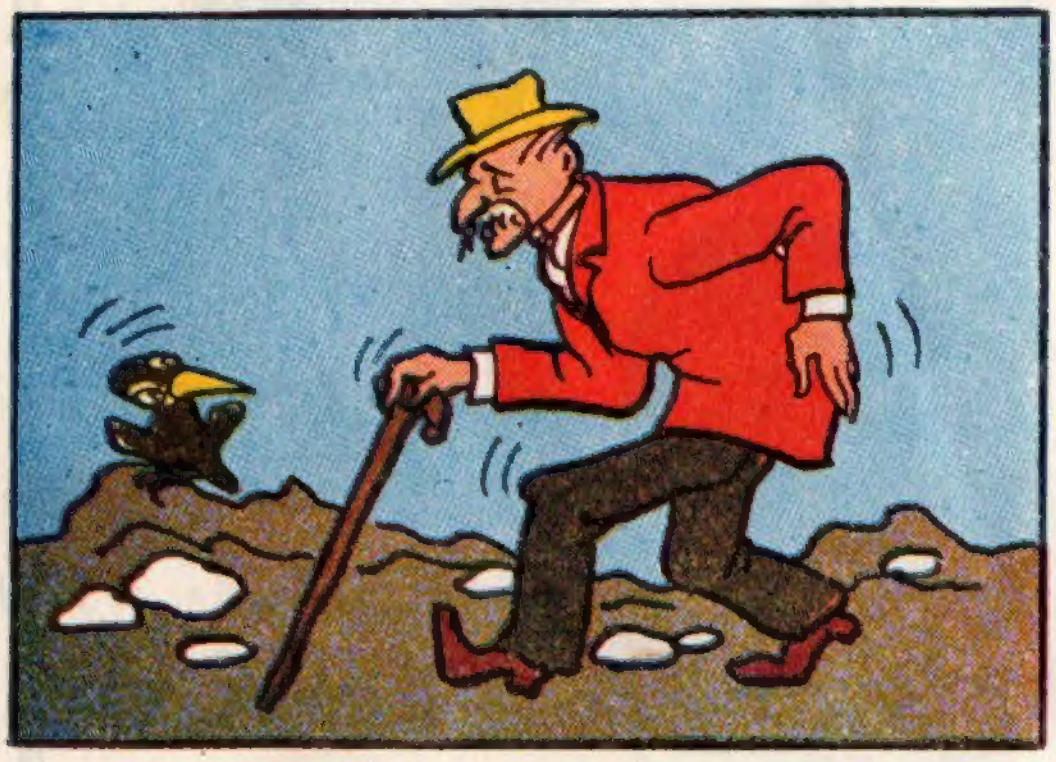

İhtiyar Adam — **Ne kargacık burgacık, yollar,**
Dayanmıyor ihtiyar dizler!

Hain Karga — **Böyle dile düştüğümden yoktu haberim,**
Şimdi ne yapayım, nerelere gideyim!.

Doğan Kardeş Yapı ve Kredi Bankasının bir kültür hizmetidir.